

OŠ LEDINA, KOMENSKEGA 19, LJUBLJANA

Ledina piše

ŠOLSKO GLASILO

Maj 2016

Letnik LVI, št. 1

UVODNIK

Pozdravljeni učenci, učitelji, starši ter ostali obiskovalci Osnovne šole Ledina!

Za nami je še eno pestro šolsko leto, ki je - vsaj zame - zelo hitro minilo.

Začelo se je 1. septembra, ko smo se polni počitniških vtisov usedli nazaj v šolske klopi, pridružilo pa se nam je še 46 prvošolcev. Čas je bežal naprej in decembra smo organizirali kulturno-humanitarno prireditev Ledinec Ledincu, letos z naslovom ČUDOViti. Med prazniki smo se preobjedli piškotov in drugih dobrot ter se razveselili daril, tako da smo lahko - tudi če le za hip - odmislili šolo. Komaj smo pospravili novoletne jelke, nas je pričakal Pust, ko so na šoli potekale različne delavnice (več o njih si lahko preberete v glasilu). S pomočjo pisanih kostumov smo se prelevili v drugo osebnost, izbirali pa smo tudi naj maske. Kot bi mignil, so minili še trije meseci in zdaj smo tu, v mesecu maju, ki naj bi veljal za najlepši mesec v letu. Hm, le zakaj? Zaradi cvetoče narave? Zaradi toplih, že skorajda poletnih dni? Zagotovo vse naštetu, jaz pa bi zraven dodala še nekaj - izid glasila Ledina piše. Učenci smo celo leto pridno pisali prispevke, tukaj pa je rezultat našega skupnega dela. Vas že kaj mika, da preverite, kakšen izdelek smo ustvarili? Mene kar razganja!

Potopite se v branje in lepe poletne počitnice vam želim!

Uma Jordan Ferbežar, 7. a

Ledina piše

Glasilo OŠ Ledina

Letnik LVI, št. 1

Maj 2016

Šolski novinarji: Uma Ferbežar Jordan, Zora Kortnik, Aljaž Košič, Jon Napotnik

Naslovnica: Titi Habicht

Zadnja stran: Maruša Milharčič

Računalniško oblikovanje: Peter Kenda, Aljaž Košič,

Mentorica: Lidija Stanič

ŠOLSKA KRONIKA

Prvi šolski dan

1. 9. 2015

O, kako lep in pomemben dan je to! Z današnjim dnem se nam je pridružilo 46 prvošolčkov, čudovitih, navihanih, radovednih in vedoželjnih dečkov in deklic, ki bodo z nami rasli, se učili, igrali, peli in veselili. Zelo smo jih veseli. Prav zanje smo pripravili predstavo, iskriv nastop ledinskih učenk in učencev, uprizorili igrico o zmaju Maju, nato pa z njimi odšli v učilnice in jih tam po spoznavni urici pogostili s torto. Bila je dobra, sladka. Naj bodo taki vsi dnevi, ki jih bomo skupaj preživeli na naši šoli. Srčno dobrodošli!

Učiteljice in vzgojiteljici prvih razredov

Obisk evropskih poslancev na OŠ Ledina ob Evropskem tednu mobilnosti

18. 9. 2015

V petek, 18. septembra 2015, smo se učenci 5. b razreda z učiteljico Ireno Šimenc Mihalič srečali z evropskimi poslanci: gospo Tanjo Fajon, gospodom Lojzetom Peterletom in gospodom Igorjem Šoltesom. Gostje so nas prijetno presenetili, saj so do naše šole prikolesarili. Izkoristili smo priložnost in jih anketirali. Zanimalo nas je, katera prevozna sredstva najpogosteje uporabljajo na poti v službo. Izvedeli smo, da pogosto uporabljajo sredstva javnega prevoza. Z gosti smo tudi prijetno pokramljali, ob slovesu pa smo jim podarili priročnik ČUDO, ki so ga napisale učiteljice naše šole, z željo, da bi ga ponesli v svet in širili strpnost med ljudmi vseh narodnosti, saj je vsak človek po svoje čudovit.

Lev Bjelobaba, učenec 5. B

Fotografske utrinke je ujel fotograf Anže Furlan.

Atletsko navdušenje

21. 9. 2015

Mali in veliki atletski pokal je minil z veliko udeležbo in dobrimi uspehi naših učencev. Pomerili so se v nekaterih atletskih disciplinah ter domov in v šolo prinesli 10 medalj. Pri mlajših sta se izkazala Nik Trček v skoku v višino in Ana Škulj v skoku v daljino, pri starejših pa Tristan Praprotnik in Matej Gregorič v teku na 60 m, Luka Žabić v metu krogle, Lara Podgoršek v teku na 300 m in fantovska štafeta na 4 x 100 m (Danil Volkov, Lan Möscha, Matej Gregorič in Tristan Praprotnik).

Ledinske klekljane hobotnice na razstavi na Danskem

19. 10. 2015

Ledinski učenci z mentorico, gospo Ines Štular, sodelujemo na mednarodnem natečaju klekljane čipke v Slagelseju na Danskem. Na razstavo z naslovom HOBOTNICA, ki bo 24. in 25. oktobra 2015, smo poslali pet hobotnic, ki so jih ustvarile ledinske klekljarice. Izdelke, ki bodo razstavljeni, smo ledinci od junija 2015 izdelovali po vzorcu, ki nam ga je zrisala naša učiteljica. Na ogled jih postavljamo tudi vam.

Učenke izbirnega predmeta klekljanje: Ana Marinko, 9. B; Nija Vrhovec, 9. B; Ajda Zala Obreza, 9. B; Urška Marinko, 6. B; mentorica Ines Štular

Humanitarna prireditev Ledinec Ledincu

Dne 8. decembra smo na osnovni šoli Ledina organizirali prav poseben kulturni dogodek. To je humanitarna prireditev Ledinec Ledincu, na kateri vsako leto zbiramo denar za otroke, ki si ne morejo privoščiti šolske malice in šole v naravi. Rdeča nit letošnje predstave je bila knjiga Čudo, po kateri so ledinski učitelji zasnovali priročnik Čudo razrednih ur. Tudi naslov je bil temi primeren: ČUDOVITI. S tem smo želeli pojasniti, da je prav vsak otrok čudovit. Prireditev so z odlično izvedbo izbranih prizorov iz knjige Čudo povezovali učenci dramskega krožka. Nastopali so tudi otroški in mladinski pevski zbor ter English Drama Club oziroma angleški dramski krožek. Mlajši otroci so pod vodstvom učiteljic zaplesali, zapeli ali odrecitali svoj program in nam tako pokazali, kaj so se naučili. Vsota prostovoljnih prispevkov, ki smo jih na prireditvi in šolskem bazarju zbrali s pomočjo naših pridnih učencev, znaša kar 1708 evrov. Upam, da nam bo z zbranim denarjem uspelo razveseliti čim več Ledincev, potrebnih pomoči. Vsak otrok je ČUDOVIT!

Uma Jordan Ferbežar, 7. a

Zaključek Simbioza delavnic

3. 2. 2016

V sredo, 3. februarja 2016, smo izvedli zadnjo računalniško delavnico, ki je bila namenjena babicam in dedkom naših učencev. V skupno 15 urah so spoznali delovanje računalnika, delo z mapami in datotekami, urejali in oblikovali besedilo v programu Word, vadili uporabo e-pošte, brskali po spletu in še marsikaj drugega.

Na zadnjem srečanju smo ponovili in utrdili usvojeno znanje, obiskali še nekaj zanimivih spletnih strani in se zahvalili vsem 15 učencem naše šole, ki so prijazno pomagali ter svoje bogato znanje delili s starejšimi. Razšli smo se v upanju, da se še srečamo in da bi se tovrstno medgeneracijsko sodelovanje odvijalo še naprej.

Tina Žvab, koordinatorica projekta Simbioza

Udeležba Ledincev na Zmajevelem karnevalu 2016

6. 2. 2016

S petintridesetimi učenci od prvega do devetega razreda smo se v soboto, 6. 2. 2016, udeležili tradicionalnega Zmajevega karnevala v središču Ljubljane.

V šoli smo se oblekli v pustno masko »Na mojem vrtu so marjetice in ptičja gnezda« in se odpravili po mestnih ulicah do zbirnega mesta na Bregu. Že med potjo smo bili deležni veliko občudujočih pogledov. Ob enajsti uri smo se v sprevedu z ostalimi sodelujočimi šolami in vrtci sprehodili po starem mestnem jedru do Kongresnega trga, kjer smo zaplesali naš cvetlični ples.

Mentorice: Marjeta Žorž, Natalija Rožnik, Tatjana Užnik, Barbara Tacar

Učimo se, da bi znali živeti skupaj

V sredo, 2. 3. 2016, smo v Unesco klubu spregovorili o beguncih. Najmlajši so govorili o strpnosti, spoštovanju drugačnosti, humanitarnosti, 3. Unesco stebru (Učiti se, da bi znali živeti), učenci predmetne stopnje pa so se pogovarjali o Konvenciji o otrokovih pravicah, 3. Unesco stebru, o humanitarnih akcijah v naši bližini in med drugim tudi o tem, kako sprejeti nove učence, ki prihajajo iz drugih držav.

Kjer je volja, se da tudi drugače ...

OCENA FILMA: Moja sestra suhica

Zgodbo v filmu pripoveduje deklica Stella, ki živi skupaj s starši in sestro Katjo. Stella je malce obilnejše postave in ne najboljša v šoli, njena sestra pa je izvrstna umetnostna drsalka in uspešna učenka. Stella si jo želi posnemati, a ji to ne uspeva.

Nekega dne Stella zaloti sestro Katjo pri bruhanju. Sprva se ji to ne zdi nenavadno, ko pa se to ponovi, ugotovi, da Katja bruha nalašč, da bi ostala suha.

Stella hoče takoj povedati staršem, a ji sestra zagrozi, da bo izdala Stellino skrivnost. Sestrica seveda ne pove in Katja postaja vedno šibkejša. Ker nekega dne med drsanjem omedli, ji prepovejo treninge, a jih ona ne posluša. To privede do tega, da jo trener suspendira. Stella se ustraši za Katjo in vse pove staršem, ki pa niso povsem prepričani, kaj naj storijo. Na koncu ugodita Katji, ki se želi pozdraviti doma in ne v bolnišnici. Ta poskus se konča klavrno, saj Katja staršem pobegne. Po dolgem času jo Stella najde na drsališču, kjer Katja omedli. Končno Katjo odpeljejo na zdravljenje. Film se mi zdi zelo realističen, saj govori o problematiki, o kateri mnogi ne razmišljajo. Zanimivo so prikazani odnosi med člani v družini.

Ambrož Renner, 9. a

Mnenje o filmu Moja sestra suhica

Meni je bilo še posebej všeč, ko sem videla, da se imata sestri, glavni junakinji filma, neizmerno radi. Ko je Katja zbolela, je bilo sestrici Stelli zelo hudo. V bistvu jo je prav ona rešila, saj je opozorila starše, da je s Katjo nekaj narobe. Menim, da je sporočilo zgodbe tudi, da o problemih, ki jih odkrijemo, moramo spregovoriti. Lahko s starši, prijatelji ali psihologi.

Lana Šilc, 8. b

Zdel se nama je kvaliteten in vreden ogleda. Čeprav je tematika težka, je imel nekaj duhovitih vložkov. Najbolj se nama je vtisnil v spomin prizor, v katerem Katja na drsališču omedli in obleži na tleh ter Stelino trpljenje ob gledanju, kako starša sestro silita k pitju. Igranje igralcev je bilo zelo doživeto, tako da sva se zlahka vživeli v situacijo. Glavno vlogo je imela Stela, ki pa jo je igrala Rebecka Josephson. Vlogo je odigrala zelo dobro in življenjsko. Staršem bi film priporočila zaradi njegove duhovitosti in poučne tematike. Vsebinsko bi jim kratko obnovila, vendar bi pustila, da bi si razplet ogledali sami.

Marta in Urška, 7. b

Zdi se nama, kot da bi v enem filmu bilo prepletenih več vrst filma. Najbolj nama je bil vseč prizor, ki je bil čisto na začetku filma, v katerem sta Stela in njena prijateljica med poukom risali, namesto da bi poslušali učiteljico. Igralci so igrali zelo doživeto in v filmu je bilo veliko čustev. Dalo se jih razbrati po počutju igralcev in njihovih obrazih. Včasih so bili prizori veseli, drugič žalostni in pretresljivi. Film bi priporočili tudi svojim staršem.

Merve Tahiri in Tjaša Petek, 7. a

Film je na nek način poučen. Prikazuje pa tudi zgodbo resničnega življenja. V spomin se nama je vtisnil prizor, ko je Stela poljubila Katjinega trenerja, ker je bila vanj zaljubljena. Zelo naju je šokiral prizor, ki prikaže, kako je Stela shujšana do kosti. Igralci so igrali dobro in se res vživeli v vloge. Staršem bi priporočali film, ker se iz njega lahko naučiš marsikaj. Staršem bi dal misliti že samo zaradi tega, ker starši v filmu niso poznali svoje hčerke in niso bili pozorni na njo.

Anea Abdić, Tea Caharijas 7. A

Film je zelo čustven, sicer žalosten, a z zabavnimi vložki. Verjetno se je vsem v spomin najbolj vtisnil prizor, ko je Stela poljubila Katjinega trenerja Jakoba, saj je od Stele kar precej starejši. Igralci so dobro podoživeli dogodke in poudarjali čustva. Zato je bil film tako vznemirljiv. Glavna igralka je Rebecka Josephson, ki je takšne starosti kot mi, a je kljub temu odlična igralka. Priporočila bi ga staršem, da bi videli, da otrokov uspeh ne pomeni vsega ter da morajo biti pozorni na svoje otroke in takoj, ko opazijo nenavadne spremembe, naj otroka odpeljejo na pregled.

Ela Romih in Zora Kortnik, 7. b

Film se naju je dotaknil s svojo težko tematiko, dobro igralsko zasedbo in izjemno napetim dogajanjem, ki se stopnjuje ves film. Rebecka Josephson in Amy Deasismont sta svoji vlogi zaigrali do popolnosti. Rebecka se je odlično vživela v podcenjeno mlajšo sestro Stello, Amy pa je svoje prizore, polne čustev, odigrala kot profesionalna igralka. Film priporočava mladim, ki jih zanimajo težje teme ter tudi njihovim staršem, saj se ti pogosto ne zmenijo za probleme njihovih otrok.

Alma Kristina Tadel in Uma Jordan Ferbežar, 7. a

Film je poučen, saj govori o vzrokih in posledicah duševnih bolezni. Najbolj se mi je vtisnil v spomin prizor, ko so odšli na oddih na vikend. Najprej je kazalo, da bo s Katjo dobro in da ji bodo starši lahko pomagali. A se je Katji nenadoma poslabšalo in starši so jo na silo skušali pripraviti, da bi kaj zaužila. Igralci so se dobro vživeli v vloge. Stela je dobro uprizorila to skrb, ko hoče pomagati sestri. Katja je odlično znala prikrivati svojo bolezen. Vloga staršev mi ni bila všeč, saj si niso vzeli časa za družino, kar bi pripomoglo, da bi prej odkrili Katjino stisko. Film je dobro pripravljen in uprizorjen. Vreden je ogleda, saj si lahko predstavljaš, kako težko je, ko padeš v tako bolezen.

Maruša Milharčič, 7. a

Intervju

V četrtek 14. 1. 2016 je naš razred obiskalo avstralsko dekle. Emo Shelley, ki ima 11 let, so učenci 6. a takole povprašali o njenem življenju in o »južnem svetu«.

Ema, v kateri razred hodiš? Pri nas v Avstraliji imamo zdaj poletne počitnice, tako da bom vstopila v 6. razred. Po končanem razredu bom šla za 6 let v gimnazijo. Ideje že imam, rada pa bi bila predvsem s svojimi prijatelji.

Koliko vas je v družini? V naši družini smo trije člani. Mama Nataša je Slovenka in ima na

Štajerskem tudi sorodnike, moj oče Bob pa je Avstalec. Doma sicer govorimo angleško, toda učim se tudi slovensko. **In mi zelo dobro vemo, da ji gre odlično!**

Kje si se rodila in kdaj imaš rojstni dan? Rodila sem se v Avstraliji (tam, kjer zdaj stanujem) in rojstni dan imam 27. julija.

Kje živiš in koliko stran si od morja? Živim v Queensland, Sunshine Coast. Smo 5 km stran od morja. Hišo imamo na nekakšnem hribu.

Kaj pa tvoja šola? Hodim na šolo **Buderim Mountain State School**. Imamo šolske uniforme in prav dolgočasno je, ker smo vsi enaki. Imamo veliko podobnih predmetov, izstopa pa predvsem japonščina. Pouk se nam začne ob 7.45 in konča 15.15. Imamo tudi posebno glasbeno umetnost in jaz igram **euphonium**.

Kaj rada počneš v prostem času? Rada se družim s prijatelji, igram svoj inštrument in »surfam« po internetu. Moja mama je vedno jezna, kadar včasih svojo sosedo pokličem kar po Skypu, saj najini sobi ločuje le tanka stena.

Ali lahko opišeš Avstralijo? Pri nas ni letnih časov. Temperature se gibljejo okoli 20 stopinj pozimi in poleti nad 30 stopinj. Noči se lahko kar precej shladijo. Rada imam zimo, saj je čisto drug občutek biti eno uro na mrazu, kot pa pri 38 stopinjah iskati mrzle ploščice. Avstralci NE poznajo copatov, tako da se moramo navaditi na copate, ko pridemo k vam na obisk. V osrednji Avstraliji je tudi nekaj puščave. Najbolj znana oseba je Steve Irwin, ki je bil ljubitelj, zaščitnik in dreser živali. Na žalost pa je morskih psov pri nas vse manj. Čez leto pride veliko turistov, saj imamo kar nekaj lepih plaž in ugodne vremenske razmere.

Kakšne so šole v Avstraliji? Najprej je 6 let osnovne šole, nato 6 let gimnazije, potem pa univerza. Moji predmeti so podobni kot vaši: tehnika, naravoslovje, angleščina, glasba, zgodovina, računalništvo, matematika, šport, tuji jeziki (japonščina). Imamo en mesec in pol poletnih počitnic in skupaj en mesec božičnih in »zimskih«. Ocene so od **A** do **E**. A je najboljša in E je najslabša. Moja najslabša ocena je bila D, ko smo imeli pri športu nekaj ur iz joge.

Si pustolovski tip, koliko držav si že prepotovala ali kje si že bila? Prepotovala sem skoraj celo Evropo, Novo Zelandijo, Egipt in tudi Severno Ameriko.

Kako poteka tvoja pot v Slovenijo? Pot je dolga 22 ur. Letos smo šli približno tako:

Brisbane – **Dubaj** – **Avstrija** (ne spomnim točno kje) – **Slovenija**.

Iz Avstrije smo se z avtom pripeljali na Štajersko k mojim sorodnikom. Tukaj se dobro počutim.

Katera je tvoja najljubša/i:

* **žival:** volk,

* **barva:** zelena,

* **šolski predmet:** ne vem (rada imam umetnost),

* **prijateljica:** imam jih več v Avstraliji pa morda Iza,

* **poklic:** programerka (to bi bila v življenju rada, saj sem velika ljubiteljica Minecrafta),

* **hrana:** jem veliko stvari (znana avstralska jed je fish and chips).

Ali imaš fanta? Niti pod razno!

Kakšen se ti zdi 6. a: Ste zanimiv razred. Predvsem mi je všeč, ker nimate uniform.

Pri uri angleščine sem zato lažje opisala osebo. Edino, kar me je presenetilo, je bilo to, da si nihče upal mene osebno vprašati po imenu. Vsi so me gledali. Upam, da bomo imeli tudi mi za kakega Slovenca toliko vprašanj. **In morda vseh sploh ni zapisanih.**

Tole je pa čisto osebno vprašanje. Kateri fant je najbolj čeden v 6. a? Hja, no, hmmm.

Bili smo zelo veseli, da nas je obiskala, in upamo na nov obisk.

Pija Marija Kopač, 6. a

Intervju z najhitrejšo Slovenko

V sredo, 14. oktobra, je OŠ Ledina obiskala ena najboljših slovenskih atletinj, Maja Mihalinec, ki velja za najhitrejšo Slovenko zadnjih let. Maja se je rodila 17. decembra 1989 in prihaja iz odbojkarske družine. Ima mlajšo sestro Katjo, ki je ostala zapisana družinski tradiciji - odbojki - in je mladinska reprezentantka. Maja je že v osnovni šoli kot za šalo premagovala fante in kmalu postala članica Atletskega kluba Velenje. Po končanem študiju odnosov z javnostmi in oglaševanja na Univerzi Nebraska Omaha, kjer je bila v atletski ekipi univerze, se je vrnila domov in postavila atletiko na prvo mesto. Trenira jo eden najuspešnejših slovenskih trenerjev Srdjan Djordjevič. Maja bo prihodnje leto nastopila na olimpijskih igrah v Braziliji. Maji bodo učenci OŠ Ledina ostali v lepem spominu, saj so ji pripravili krasno uro športa in jo povabili, da se z učitelji pomeri v teku na 30 metrov, v katerem je prepričljivo zmagala. V veliki telovadnici se je zbralo skoraj dvesto učencev, ki jim je Maja ob koncu podelila svoj avtogram in jih povabila na Olimpijski festival, ki je potekal 27. 10. 2015 na Kongresnem trgu v Ljubljani.

Danes ste obiskali osnovno šolo Ledina, ki stoji v samem centru Ljubljane. Na katero šolo pa ste hodili Vi?

Jaz sem hodila na malo bolj oddaljeno osnovno šolo Mozirje.

Učitelji na naši šoli pravijo, da so dobri športniki tudi dobri učenci. Ali je to veljalo tudi za vas, ste bili odličnjakinja?

V osnovni šoli sem bila odlična vseh osem let, srednjo šolo pa sem končala s prav dobrim uspehom. Na univerzi v ZDA pa sem diplomirala z odliko, tako da to, kar pravijo vaši učitelji, drži tudi zame.

Ali ste imeli status športnika, s katerim ste si lahko prilagajali šolske obveznosti?

Na osnovni šoli statusa nisem imela. Na srednji šoli pa sem bila vpisana v športni razred prve gimnazije v Celju, tako da sem imela obveznosti prilagojene glede na svoje atletske treninge. S profesorji sem se lahko dogovorila, kdaj bom ustno vprašana. Teste smo imeli napovedane vnaprej, v primeru odsotnosti pa sem ga lahko pisala v naslednjih dneh.

V medijih sem zasledil, da ste študirali v ZDA. Kaj vas je pripeljalo do odločitve za študij v tujini?

Na univerzi v ZDA so mi ponudili štipendijo, da sem tam študirala in v teku zastopala njihovo univerzo. Za končno odločitev je poskrbelo to, da sem tam lažje usklajevala treninge in študij.

Na vabilu, ki smo ga prejeli od učiteljev za šport, je pisalo, da ste trenutno najhitrejša Slovenka. Ali nam lahko zaupate, kateri sta vaši paradni disciplini na olimpijskih igrah v Rio de Janeiru?

Za olimpijske igre v Riu imam že potrjeno olimpijsko normo za tek na 200 metrov. V teku na 100 metrov, ki je moja druga paradna disciplina, pa sta mi letos zmanjkali le 2 stotinki, a imam čas še celo naslednje leto.

Osebnostno poznam Brigito Bukovec. Brigita pravi, da so današnji treningi za otroke prenaporni in prezahtevni. Kaj Vi mislite?

Seveda se strinjam z Brigito. Trenerji ne smejo pozabiti, da trenirajo otroke, pri katerih telesni razvoj še ni končan. Sama sem atletiko začela trenirati šele v osmem razredu, profesionalno pa sem se z njo začela ukvarjati v prvem letniku.

Kakšne so vaše možnosti, da se na olimpijskih igrah uvrstite v polfinale na teku na 200 in na 100 metrov?

Mislim, da so možnosti realne, a bom morala teči zelo blizu svojih osebnih rekordov.

Srebrna medalja Brigitte Bukovec visi na steni njene dobre prijateljice. Kje pa bo visela vaša medalja, če jo osvojite?

Če mi bo uspelo osvojiti medaljo, jo bom obesila na vidno mesto, da me bo vedno spominjala na ta nepozabni trenutek.

Če osvojite olimpijsko medaljo, nam lahko obljubite, da se boste vrnili na našo šolo?

Seveda vas bom ponovno obiskala ter pokazala olimpijsko medaljo.

Ali nam lahko za konec zaupate nasvet za mlade športnike - učence osnovne šole Ledina?

Ob programu, ki ste ga danes pripravili, sem videla, da ste zelo športna šola ter da imate veliko potencialnih športnikov, in upam, da boste še trenirali tako naprej.

Za konec bi se Vam rad zahvalil za obisk. V imenu vseh učencev osnovne šole Ledina Vam želim srečno popotovanje v Rio de Janeiro, še prej pa izpolnitev norme na 100 m.

Uredil in napisal: Lan Möscha, 8. a

MOJA MAMI ROKOMETAŠICA

Pred več kot tridesetimi leti, natančneje leta 1983, je bila Sonja Čotar izbrana za najboljšo mlado športnico Slovenije po izboru bralcev tednika Mladina. Športna pot nagrajenke za športnico leta se je pričela v rokometnem klubu Mlinotest iz Ajdovščine in njeno dobro igro, poleg talenta, je opazilo ostro oko strokovnjakov kluba Olimpija v Ljubljani. Tako je postala nepogrešljivi del ekipe, ki je uspešno tekmovala v prvi zvezni ligi.

Kdaj si se začela ukvarjati z rokometom?

Za rokomet me je navdušil moj učitelj športne vzgoje v četrtem razredu osnovne šole. V šestem razredu pa so me povabili v klub. Po štirih letih igranja v Ajdovščini so moje dobro igro opazili trenerji ljubljanske Olimpije, za katero sem potem igrala sedem let.

Baje si se ukvarjala tudi z glasbo.

Ja, res je. Hodila sem v glasbeno šolo in igrala harmoniko. Po zaključenih nižji stopnji glasbene šole pa sem glasbo postavila na stranski tir, saj je bila ljubezen do športa večja.

Rokomet je kolektivna igra, ki zahteva določen ritem in kako je bilo s glasbenim ritmom na treningih?

Nekaj malega se je slišalo iz dvorane, kjer so imeli drsanje, sicer pa ne bi imela nič proti glasbi na nekdanjih treningih.

Vse večkrat beremo o grobosti v ženskem rokometu. Misliš, da so za to kriva pravila?

Rokometna pravila ne dopuščajo grobosti. Če pa sodnika dopuščata grobost, je igra bolj groba.

Kakšno vlogo je imel pri kreiranju igre trener, glede grobosti namreč?

Ja, trener nam je pred ogrevanjem v slačilnicah povedal, kako in kaj. V glavnem pa smo se same pri sebi odločale o tem, kako bomo igrale. Veliko je bilo odvisno še od

tekmic. Med igro je trener posredoval, če je sodnik delal napake, ki so dopuščale bolj trdo igro.

Slišati je, da je vzdušje med igralkami ekipe zelo pomembno za uspeh. Kakšno je bilo vzdušje pri Olimpiji?

Bile smo ženske kot ženske. Tudi skregale smo se, enkrat bolj, drugič manj. Hujše prepire smo reševale na sestankih, navadne pa kar na treningih.

Kakšni pa so bili ti prepiri?

Včasih so bili le osebni, včasih zaradi igre. Največ pa je bilo preprirov na treningih.

Kaj si imela raje, da si dala gol ali da si ga preprečila?

Rokomet je kolektiven šport, zato težko sam odločiš tekmo. Tudi če daš zadnji gol, je to zasluga cele ekipe. Pomembna je dobra podaja in tako sta že dva. Seveda sem najraje videla, da sem gol preprečila in ga takoj tudi dala.

Bralci tednika Mladine so te izbrali za najboljšo mlado športnico Slovenije. Si to pričakovala?

Ne, nagrade nisem pričakovala. Priznati pa moram, da sem se je zelo razveselila. Vedela sem, da so bralci tednika Mladina izbirali naj mladega športnika. Govorilo se je, da bo nagrado prejel nogometaš Srečko Katanec in še ena športnica. Ko sem pa izvedela, da sem ta športnica jaz, sem bila kar presenečena in seveda tudi ponosna. Na nek način je to bila nagrada za moj trud.

Se še spomniš, kakšno nagrado si prejela?

Tednik Mladina je organiziral podelitev na OŠ Ig. Na podelitev sva bila povabljeni oba nagrajenca, Srečko Katanec in jaz. Še sedaj vidim športno dvorano, polno otrok in bučno ploskanje ter navijanje. Oba sva prejela veliko plaketo, učenci so pa nama nato postavljali najrazličnejša vprašanja.

Kakšen nasvet bi dala mladim športnikom?

Jaz sem takrat nekako živela svoje sanje. Čeprav je bilo vloženo veliko truda, odrekanja, sem vse počela z veseljem. Veliko je bilo vzponov in seveda tudi padcev. Ampak starši so me naučili, da se je treba po vsakem padcu pobrati in ne obupati. Mladim športnikom bi svetovala enako, naj ne obupajo ob prvem porazu, naj vztrajajo in prišle bodo tudi zmage.

Ana Lončar, 8. a

ANKETA: POZNAVANJE SLOVENŠČINE

Vsa Zemlja je imela en sam jezik in isto govorico. Pa se je bog razjezil in ljudem zmešal jezike. Tako je opisano v zgodbi Babilonski stolp. V resnici so se evropski jeziki razvili pred približno 4000 leti iz skupnega prajezika, ki se mu reče indoevropščina. Med njimi je tudi naš jezik, slovenščina, ki sicer sodi med slovanske jezike.

Ali ste vedeli, da je 26. september posvečen jezikom? Torej jutri je dan jezikov. In tudi slovenščina praznuje!

Ob tej priložnosti smo devetošolci izvedli anketo o tem, koliko državljani Slovenije, ko zapustijo osnovno šolo, vedo o slovenščini kot svojem jeziku. Spraševali smo jih, kaj je državni, kateri so uradni in kaj je materni jezik. V okolici šole smo anketirali 56 naključno izbranih, različno starih ljudi, 22 moških in 34 žensk.

V šoli se naučimo, kaj je državni, kateri so uradni in kaj je materni jezik.

Državni jezik v RS je slovenščina, saj zaznamuje Slovenijo kot državo in govorijo jo slovenski predstavniki. Na to vprašanje je pravilno odgovorilo le 6 moških in 12 žensk, napačno pa je odgovorilo 16 moških in 22 žensk. Iz tega lahko razločimo, da je pravilno odgovorilo manj kot 1/3 vprašanih ljudi. Najpogosteje so odgovarjali: To je glavni jezik, je jezik, v katerem je državna himna, je jezik, ki ga govori večinski del prebivalstva in podobno.

Uradni jeziki so slovenščina, italijanščina in madžarščina. Uporabljamo jih v uradih, šolah, sodiščih, na policiji ... Tudi javni napisi so v slovenščini. Na vprašanje, kateri jeziki so v Sloveniji uradni, je pravilno odgovorilo 16 moških in 28 žensk, kar je krepko čez polovico vprašanih. Nekateri pa so menili, da sta uradna jezika v Sloveniji tudi nemščina in haitščina.

Materni oz. prvi jezik je jezik, ki smo se ga naučili najprej in v katerem se pogovarjamo s svojimi starši. Na to vprašanje pa je presenetljivo odgovorila večina pravilno, in sicer 19 moških in 26 žensk.

Dobili smo tudi zanimiva odgovora: neki moški je dejal, da je njegov materni jezik, poleg slovenščine tudi angleščina, neka ženska pa je odgovorila, da je njen materni jezik romunščina.

Rezultati niso presenetili, saj je prvo vprašanje bilo težje, kar pa ne pomeni, da nam tega ni treba vedeti. Kaj pa vi? Bi znali odgovoriti na vsa vprašanja? Morda pa smo vas spodbudili, da o položaju in rabi našega jezika razmislite tudi vi?

Aljaž Košič 9. a

KLJUB JEZIKOVNIM PREPREKAM SMO SE RAZUMELI

Od ponedeljka, 21. 9. 2015, do petka, 25. 9. 2015, smo imeli na naši šoli mednarodno izmenjavo z Madžarsko. Naši madžarski prijatelji so prišli iz Dabasa, manjše mesto blizu Budimpešte.

Ker je bila njihova pot zelo dolga in naporna, smo jih po sprejemu najprej odpeljali na toplo kosilo. Nato so jim učitelji predstavili program, da bi približno vedeli, kaj bomo vse počeli. Prvi dan je bil bolj rezerviran za druženje. A že naslednji dan smo morali vstati zelo zgodaj, kajti čakal nas je izlet na Veliko planino. Čeprav smo se na goro pripeljali z gondolo, je pešačenje do vrha naše obiskovalce, ki prihajajo iz večinoma ravninske države, kar utrudilo, tako da so zaostajali daleč za nami. No, do kapelice, ki smo si jo ogledali, pa so nas že ujeli. Po poti čez travnike smo se ustavili v eni izmed tamkajšnjih znamenitih planšarskih koč, kjer smo se vsi premraženi pogreli s toplim kosilom. In pot nazaj je bila precej lažja.

Naslednjega dne nam je v šoli gospa Lampič predavala o 1. svetovni vojni. Sledile so različne delavnice. Ko smo v glasbeni delavnici peli slovensko pesem, so madžarski učenci bili bolj tihi, saj niso znali izgovarjati slovenski besed. Več zanimanja pa so pokazali v likovni in kuharski delavnici, kjer smo pripravili vojaško hrano – od hrena v testu pa vse do ocvrtih mišk. Malce utrujeni, a polni novega znanja smo se nato odpravili na ogled Ljubljane, ki ga je vodil gospod Herman. Pa tudi sami smo jim lahko pokazali kakšen nam ljub kotiček v naši prestolnici.

V četrtek še nismo bili dobro zbujeni, ko smo se že peljali na ekskurzijo v Posočje. Ogledali smo si bunkerje in predore, ki so jih uporabljali vojaki iz 1. svetovne vojne. Nazadnje smo se ustavili tudi v Kobariškem muzeju.

Zadnji dan smo na šoli priredili različne športne igre (Zmagovali smo Ledinci!), a vzdušje je bilo bolj žalostno, saj so naši prijatelji odhajali domov. Pred slovesom smo se odpravili še na »obvezni šoping« v BTC. In napočil je trenutek odhoda. Bilo je tudi nekaj solz, ampak smo to premagali in si rekli: »See you next year!«

Upam, da smo se tudi mi izkazali kot dobri gostitelji, saj Madžarom ni para. Važno pa je, da smo se kljub jezikovnim preprekam razumeli in odlično zabavali. Bilo je nepozabno.

Zora Kortnik, 7. b

Obisk Planice

17. marca je bil za 40 Ledincev prav poseben dan. Namesto da bi se odpravili v šolo, smo se z avtobusom odpeljali v Planico, zahvaljujoč zavarovalnici Triglav. Ta vsako leto več kot 3000-im otrokom omogoči to nepozabno doživetje. Na žalost je bilo na našem avtobusu prostora le za 40 učencev, zato so učitelji športne vzgoje razpisali natečaj. Če si želel sodelovati, si moral narisati lepo risbo, napisati zanimivo pesem ali pisni sestavek o slovenskih orlih oz. Planici. Žirija je imela težko delo, saj so se vsi sodelujoči pri izdelavi izdelkov izjemno potrudili.

Zbrali smo se na Taboru, kjer smo dobili darilca – kape ter tatuje – in bon za topel obrok. Čeprav je avtobus odšel že zelo zgodaj, je bilo na njem kmalu precej živahno. Spremljali so nas učitelji g. Janez Podgoršek, g. Lorin Moscha ter ga. Nina Hvala Klančič. Blizu Kranjske Gore smo naleteli na zastoj, zato smo v Planico prispeli z enourno zamudo. Prebili smo se do šotor s hrano, kjer so brezplačno delili hot doge, krofe in topel čaj. Vzdušje je bilo že na začetku fantastično.

Nato smo lahko odšli po svoje. Skušali smo se prebiti do tribun, vendar je bila gneča nepopisna, zato sem sama odnehala. Raje sem s sošolko Emo na klopcah ob šotorih v miru spremljala tekmo – s čajem v roki, seveda.)

Peter Prevc nas tudi tokrat ni razočaral, dosegel je prvo mesto; na zmagovalne stopničke pa se je povzpel tudi Robert Kranjec, ki je zasedel odlično tretje mesto. Po tekmi je zbrane osnovnošolce zabaval raper Trkaj, nekateri pa so odšli po avtograme.

Okoli dveh smo se polni vtisov odpeljali v Ljubljano in vem, da si je prav vsak na našem avtobusu potihem mislil: "To je dan, ki ga zlepa ne bom pozabil."

Uma Jordan Ferbežar, 7. a

Učenci so si morali karto za ogled tekme v Planici prislužiti ... PLANICA

Planica, Planica

snežna kraljica.

Le kdo je ne pozna,

lepote iz snega?

Slava, čast velja,

vsem skakalcem tega
sveta.

Junaki Planice

letijo kot ptice.

Spet slava gre v svet,

za dolgo vrsto let.

Pozdrav neustrašnim,

junakom daljav.

Luka Žagar, 6. a

Peter Prevc

Peter, ti si zame car,

dober si kot nikdar,

skačeš in letiš kot ptič,

te ne vrže s tira nič.

Z veseljem gledam te,

kadar ti preskočiš vse,

zraven pa pesti držim,

da se cela preznojim.

Višaš krvni mi pritisk,

mi izvabiš kakšen vrisk,

ko pa daleč skočiš ti,

skala s srca se zvali.

Ko te vidim vrh stopnic

z nasmehom srečnih lic,

ti takrat privoščim vse,

kar s teboj dogaja se.

Himno rad zapoješ si,

zraven »folk« pomaga ti,

Peter, ti si naš ponos,

saj nobeden ti ni kos.

Karolina Žabič, 8. a

Peter Prevc

Če Rim se s Kolosejem kiti,

če Nemci vedno zabijejo gol,

če Grčijo predstavljajo miti,

potem je Peter Prevc slovenski simbol.

Zaradi poletov dolgih

bojijo se ga vse letalske družbe.

Pa tudi Freund,

ki lahko ostane brez službe.

Vsi smo tiho, ko si v zraku,

ti bi zmagal tudi v mraku.

Daj pristani končno že,

da oddahne si Andrej Stare.

Čeprav si daleč od vseh pristal,

si skromnost in ponižnost zadržal.

Ti si res Slovenec naš.

Bravo! Peter, globus imaš.

Aljoša, 6. b

Sladko pričakovanje božiča

Danes, 24. 12. 2015, smo s sošolci in učiteljico pripravili zelo zabaven in božično nasmejan dan. Imeli smo tekmovanje, kdo bo pripravil najlepšo in najboljšo nutelino-bananino torto. Najprej smo se razdelili v skupine. Vsak je moral prinesiti po eno sestavino. Med pripravo je bilo zelo zabavno. Torte so že pred koncem izgledale slastno. Za malo okrasa in božične čarovnije smo dodali kokos. Torte smo pustili na mizi, da jih bomo pozneje pojedli. Še prej pa jih je ocenila gospa Karin Starc. Vsaka skupina je svojo torto postavila na mizo, ki smo jo prej odeli v božično preobleko. Nato smo odkrivali skrivne prijatelje. Bilo je zelo zabavno. Vsak je moral na ta dan prinesiti malenkost, saj smo se igrali tombolo. Napočil je čas za torte. Bile so odlične. Na koncu smo veseli, siti in srečni odšli iz naše učilnice.

Nik Trček, 6. a

ZA ZAPRTIMI VRATI ZBORNICE

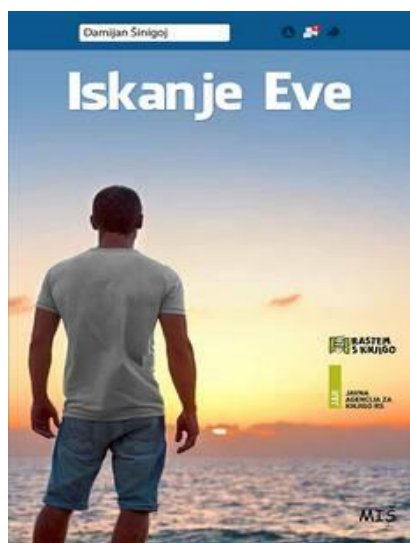
Verjetno vas zanima, kaj se dogaja po pouku za zaprtimi vrati zbornice. Tudi naju je, zato sva se s sošolko Katjo kot novinarki tja odpravili in zadevo podrobneje raziskali.

Učitelji so nama prijazno dovolili, da prisostvujeva njihovi pedagoški konferenci. Najprej pa so naju seveda predstavili. Bili sva samo na prvem delu sestanka, na katerem so govorili o šolski prehrani. Vodila ga je ga. Karin Starc. Beseda je tekla o prehranski piramidi, projektih na naši šoli, krizni kampanji in še o veliko drugih točkah v zvezi s prehrano. Medtem ko je ga. Starc razlagala s pomočjo Power Pointa, so si učitelji pridno delali zapiske in poslušali, vmes pa tudi kaj pripomnili, vprašali ...

Na koncu je ga. Starc povedala še nekaj o anketi, ki smo jo lani izvedli na naši šoli; polovica učencev pride v šolo lačnih in na jedilniku najraje vidijo hot dog, pico, navihanček, palačinke, testenine ... in še veliko drugih stvari, ki so na vrhu piramide. Sicer pa je večjemu delu učencev hrana včasih všeč.

Zora Kortnik, 7. b

Nacionalni projekt »Rastem s knjigo 2015« za sedmošolce

Cilji nacionalnega projekta Rastem s knjigo so:

- spodbujanje dostopnosti kakovostne in izvirne slovenske mladinske leposlovne literature,
- promocija vrhunskih domačih ustvarjalcev mladinskega leposlovja,
- spodbujanje motivacije za branje pri šolarjih in njihovega obiskovanja splošnih knjižnic,
- motivacija založnikov k večjemu vključevanju sodobnih slovenskih piscev v založniške programe za mladino.

OŠ Ledina se je v šolskem letu 2015/16 že desetič vključila v nacionalni projekt »Rastem s knjigo«, ki je namenjen spodbujanju bralne kulture oziroma motiviranju osnovnošolcev za branje mladinskega leposlovja slovenskih avtorjev ter spodbujanju obiskovanja knjižnic, tako šolskih kot splošnih. Izvajamo ga z učenci sedmih razredov.

Projekt smo izpeljali v sodelovanju s splošno knjižnico, to je s Knjižnico Otona Župančiča (MKL) in Javno agencijo za knjigo (JAK) v mesecu novembru 2015.

V okviru medpredmetne povezave, to je knjižničnih informacijskih znanj (KIZ) in slovenščine, smo učencem sedmega razreda najprej predstavili projekt in si ogledali kratek film o knjigi, ki so jo letos prejeli v dar, nato pa obiskali še Knjižnico Otona Župančiča v Ljubljani. Tam so se učenci seznanili s knjižnimi novitetami za njihovo starostno stopnjo, nato pa so jim bile razdeljene knjige z naslovom *Iskanje Eve* pisatelja Damijana Šinigoja. Knjiga je prejela nominacijo za Večernico 2015 - nagrado za najboljše izvirno otroško ali mladinsko delo preteklega leta.

Koordinatorica projekta:
Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Preženimo pust!

KULTURNI DAN NA OŠ LEDINA

PUSTNI OBIČAJI NA SLOVENSKEM

9. 2. 2016 so učenci in učitelji OŠ Ledina pomlad privabili z raznolikimi delavnicami, sledilo pa jim je še pustno rajanje. Kaj vse so spoznali, ustvarjali in kako je delo potekalo, pa si preberite v spodnjih prispevkih, ki so jih napisali ledinski novinarji.

Mentorica: Lidija Stanič

Delavnica: Pripravimo zabavo!

Učenci so pripravljali telovadnico za pustno rajanje

V srednji telovadnici je bilo zelo živahno. Učenci so izdelovali papirnate girlande in razne druge okraske, medtem pa še plesali na glasbo, ki se je vrtela v ozadju. Na strop so pritrdili disko kroglo in da bi bilo vzdušje še boljše, so okna zastrli z velikimi kosi blaga.

Mentorja delavnice sta bila učitelja športne vzgoje, gospa Biljana Krumpak in gospod Janez Podgoršek.

Učenci so se vidno zabavali; Ela iz 7. b je dejala, da se ji zdi že zdaj super, ko pa se bo zabava zares začela, bo še bolje. Njena sošolka Sara pa je dogajanje sklenila s štirimi preprostimi besedami: »Zdi se mi kul!«

Uma Jordan Ferbežar, 7. a

Pustno rajanje

Po delavnicah so učenci odšli še na pustno rajanje, na katerem so si lahko dali duška s plesanjem

Rajanje smo pričeli s predstavitvijo dela vsake skupine in mask.

Žirija, ki so jo sestavljali gospa Barbara Tacar, gospa Nina Hvala Klančič in gospod Janez Podgoršek, je pozorno opazovala pustne maske, na koncu plesa pa izbrala tri najboljše.

Nagrado za najboljšo masko so dobili Minioni, ki so nastopili kot skupinska maska, drugo mesto sta zasedla koša za smeti (David Bregar in Mark Košir) tretje mesto pa si je z izvirno obrazno masko jelenčka prislužila Zora Kortnik. Žirija pa ni mogla, da ne bi nagradila učencev iz 6. a razreda, ki so svojo izvirno masko predstavili z gledališko igrico in nas do solz nasmejali. Zmagovalci so dobili simbolične nagrade.

Uma Jordan Ferbežar, 7. A

NAJVEČJI ŠOK NA PREDMETNI STOPNJI ZA UČENCE IZ 6. A

Nenapovedana spraševanja. Premagovanje šolskih stopnic iz ure v uro, več učenja, novi učitelji – vse to je pretreslo vsakega učenca iz 6. a ob prehodu na predmetno stopnjo. Preberite si nekaj njihovih vtisov.

*Hoja po stopnicah.
Skoraj vsi izdelki so ocenjeni.
Vsak učitelj ima svoj kriterij.*

Pia Marija Kopač

Najhuše mi je bilo, da smo se morali iz ure v uro seliti iz razreda in prenašati težko torbo in da se je treba še več sproti učiti.

Krenar Shabani

Grozno je, da moramo hoditi po stopnicah in vsi ti novi učitelji.

Črt Golob

Najbolj so me šokirali nenapovedano spraševanje, veliko stopnic, slabše ocene in vsakič druga učiteljica.

Presenetilo pa me, da učiteljica Katarina Rigler Šilc dobro razlaga naloge in me razume.

Krenare Shabani

Najhuje je, da se je treba več učiti. Za vsak predmet je druga učiteljica in vsaka te malo drugače uči.

Nik Terček

Najbolj sem se bal, da ne bom našel razreda, v katerem bo naslednja ura, in da bodo učitelji imeli o meni slabo mnenje. Pa sem ugotovil, da sem se motil.

Luka Žagar

Najbolj grozno je, da imam v redovalnici že eno trojko in pet štiric, no, sedaj je že tudi nekaj petic, saj sem se začel učiti sproti.

Nik Horvat

Menim, da je preveč testov in ustnega spraševanja.

Nik Ivankovič

NAJBOLJŠA DOMAČA NALOGA

Moja najboljša domača naloga je bila, ko smo morali narediti pico. Bilo mi je čudno, ker je bila to domača naloga za slovenščino. Najprej sem pripravila vse pripomočke. Na pico sem dala paradižnikovo omako, sir in suho salamo. Nerodno je bilo le to, da sem si z omako umazala srajco. Toda pica je bila zelo dobra in še nikoli nisem imela domače naloge, od katere bi imela tudi jaz kaj koristni. Tudi pri matematični nalogi bi bilo kaj takega lahko uporabno. Upam, da bomo imeli še kakšno tako nalogo, saj se tako lahko vsaj »znesem« nad domačo nalogo.

Sara Bajc, 8. a

Moja najboljša domača naloga je bila, ko smo pri slovenščini delali anketo. Odločila sem se, da bom naredila anketo o hrani, ki jo bom tudi sama skuhala. Skuhala sem tri jedi: zrezke v smetanovi omaki z jurčki, špagete s pestom in pico. Med kuhanjem so se zgodile številne nezgode, ena od teh je bil moj porezan prst. Ko so bile jedi pripravljene, sem jih postavila na mizo pred komisijo, ki jo je sestavljala moja družina. Oni so poizkušali jedi, jaz pa sem zapisovala njihove ocene. Zmagali so špageti s pestom. Ob tej nalogi smo se vsi zelo zabavali.

Gita Kovačič, 8. b

Pri slovenščini smo morali posneti reklamo. Najprej sem bil v skupini z Gabrom in Jernejem, a ugotovil sem, da bi naložila preveč dela, zato sem jo naredil rajši sam. Posnel sem reklamo za slušalke. Da bi bilo bolj smešno, sem dodal še svojega psa. Za izdelavo sem porabil štiri ure. Na dan, ko smo nalogo morali predstaviti, sem videl, da sem videl, da sem se prav odločil. Boljše naloge ne bi mogli dobiti.

Žan Skvarča, 8. a

Tudi meni je bila najboljša domača naloga, ko smo delali reklamo. S prijatelji smo se ob tem zelo zabavali, čeprav smo morali desetkrat vse ponoviti. Mislili smo, da bomo v reklami imeli veliko animacij, a kmalu smo ugotovili, da to sploh ni lahko. Posneli smo reklamo za čips Piho.

Gaber Repovž, 8. a

S Ksenijo sva se zmenili, da posnameva reklamo za čokoladne navihančke. Idejo sva dobili, ko smo s sošolkami šle pekarno Pečjak.

S snemanjem je prišlo še veliko smeha in zabave.

Klara Strojan, 8. b

Moje najljubše naloge so (čeprav jih na splošno ne maram) takrat, ko moramo pri angleščini napisati kak spis, saj zelo rada pišem v angleščini in na sploh rada pripovedujem zgodbe. Takrat si res vzamem čas in nalogo naredim, kot je treba. Tudi snemanje reklame mi je ostalo v spominu. Moja sestra je bila takoj pripravljena sodelovati. Idejo sem dobila, ko je mami iz trgovine prinesla milke. Še isti dan jih ni bilo več.

Lara Podgoršek, 8. a

Najbolj si bom zapomnila nalogo, ko sem delala oglas za optiko Zajec. Pomagal mi je očka. Na misel mi je padlo, da bi v oglas vključila tudi enega od mojih zajcev. Vse skupaj izpadlo kar dobro, čeprav sva morala reklamo posneti desetkrat, da je bilo popolno. Zelo sem bila vesela, da je bila vseč tudi sošolcem, še posebej, ker sva oba z očijem vložila veliko truda.

Brina

Najboljša naloga je bila za zgodovino. Gospa Jerina je naročila, naj naredimo kviz. S sošolcem Maticem sva jo pri meni doma delala pet ur in zanjo dobila oceno pet.

Gal

Tudi jaz sem uživala v snemanju reklame, čeprav je zaradi tehničnih težav nisem mogla predvajati. S prijatelji smo posneli reklamo o novih modnih stilih oblačenja. Zelo se mi zdi v redu, da pri slovenščini delamo zabavne stvari. Predlagam, da še kdaj dobimo tako nalogo, saj smo se ob gledanju reklam zelo zabavali.

Tea Debeljak

Moja najljubša domača naloga je pri likovnem pouku. Morali smo sami izbrati temo in jo narisati. Najprej sem narisala nekaj idej, nato sem izbrala eno. Čeprav sem imela nekaj težav z risanjem, mi je na koncu spelo.

Emi Žvab, 8. a

Najboljša naloga je bila seveda reklama. S sošolci smo snemali s telefonom in jo nato montirali. V reklamo sem hotel dodati tudi svojega strica Jurija Zrneca, a zaradi napake v telefonu ni šlo. Pri tej nalogi smo se zelo zabavali in počeli tudi lumparije. Želim si še takšnih nalog.

Jernej Rakita, 8. a

Z Gabrielom in Jušem smo se odločili, da posnamemo reklamo za šolsko stranišče. Po pouku smo okupirali stranišče in pol ure snemali. Zaradi smeha je nastal manj kot minuto dolg video. Na tleh je ostala gora straniščnega papirja, ki smo ga seveda pospravili, in stranišče spet odprli za javnost.

V šolski knjižnici smo s telefona video prenesli na USB ključek, kar je povzročilo, da je posnetek (še neobdelan) videla gospa knjižničarka, ki pa iz meni neznanega razloga ni bila navdušena nad posnetkom.

Doma, po štirih urah dela, je bila reklama že primerna za objavo.

Rok Štular

Merjenje počutja učencev, učiteljev in staršev

Skladno s smernicami NIJZ, rdečo nitjo »duševno zdravje« in pobudo učencev OŠ Ledina – predstavnikov zdrave šole – smo v drugi polovici šolskega leta 2015/2016 izvajali meritve, s katerimi smo želeli ugotoviti, kako se na OŠ Ledina počutijo učenci, učitelji in starši. V ta namen smo skupaj z učenci izdelali lesenega možica s tremi želodci, v katere so učenci, učitelji in starši vstavljali žetone in s tem izražali svoje počutje. Z mesečnim štetjem žetonov ter s pomočjo vprašalnikov smo ugotavljali, kakšno počutje prevladuje med njimi. Pri meritvah so sodelovali predstavniki zdrave šole, ki so oblečeni v majice s simbolom OŠ Ledina vsak petek prijazno vabili obiskovalce šole, da z vstavljanjem žetonov pokažejo svoje počutje. Na podlagi preštevanja žetonov smo ugotovili, da se na šoli najboljše počutijo starši, sledijo jim učitelji, takoj za njimi pa so učenci. Razpoloženja staršev smo ugotavljali tudi s pomočjo vprašalnikov, ki so jih sestavili učenci sami. Izpolnjene vprašalnike je vrnilo 217 staršev in iz njih je bilo moč razbrati, da se velika večina počuti dobro.

Glavni namen izvajanja meritev ni le ugotavljanje počutja in preučevanje zadovoljstva na OŠ Ledina, temveč tudi morebitno prilagajanje šolskih obveznosti oziroma dolžnosti učencem, staršem in učiteljem v primeru ugotovljene preobremenjenosti in slabega počutja.

Lorin Möscha – vodja zdrave šole

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Ko smo prispeli na Kope, sem vedela, da bo to nedvomno najboljša šola v naravi. Stopiš ven iz avtobusa in ... sneg!

Iz sive in deževne Ljubljane smo prišli na bele Kope. Lukov dom je bil lepo urejen, topel in kar je najpomembnejše – domač. Smučati smo začeli že prvi dan in bilo mi je res všeč. Nekatero progo so bile lepo urejene, druge pa malo manj. Soba je bila prostorna in topla, ponoči pa precej vroča. Imela je vse, kar si želiš: veliko kopalnico, predsobo, spalnico s šestimi ležišči in televizijo. Če je bila soba lepo pospravljena, si dobil nagrado.

Program, ki sta ga pripravili razredničarki, je bil pester. Pokaži, kaj znaš, izdelava voščilnic, učenje tujih jezikov, pisanje dnevnika in srečelov.

Imeli smo tudi druge dejavnosti. Prvi večer so nas razveselili s pohodom, v torek smo lahko izbirali med dejavnostmi: Male sive celice, Liga prvakov, branje zanimive knjige z naslovom Teta Puber na obisku. Sreda je bila oddana za nočno smuko, sledil pa je še vroči četrtkov večer v disku.

Vsi smo se dobro počutili in mogoče se bomo še kdaj vrnili!☺

Pija Marija Kopač

KOPE

Kope so čudovit kraj,
ali po domače – raj,
kjer učiteljica ni zmaj.
Ko je Miha plesal v disku,
je še med smučanjem kar »vrisku«.
Tam smo se učili francoščino in nemščino
ter ponavljali slovenščino.
Na Kopah je bilo tako lepo,
da ne želimo več si nazaj v šolo.
Pia Kreže, 6. a

Na Kopah smo smučali, padali in še marsikaj,
vendar na koncu smo vsi uživali.
Gaja Bajželj, 6. a

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Na Kope smo odšli,
da bi skupaj smučali.
Veliko zunaj smo se igrali,
zvečer v "postli" smo pristali.
Tam si zgodbe izmenjavali,
dokler nismo vsi zaspali.

Zjutraj trening hud je bil,
bolje, da ga nisi zamudil,
ker mišic si ne bi naredil.

Že utrujeni zobe smo si oprali,
nato na zajtrk odhlačali,
siti v sobo smo odšli,
se za smučanje pripravili.
Zabava na smučeh
nas spravljala je v smeh.

Kmalu je kosilo
po urniku sledilo.
Ko smo ga pojedli,
smo se še pred TV ulegli.

Do štirih smo še smučali,
in mal' noge mučili.
Mal'ca, pavza, druženje,
to noro je uživanje.

Zvečer še na ekranu
nam je bilo »Usodno vino«
dano.
Da lepše bi zaspali,
o lepih puncah smo sanjali.

Lan Kutin, 6. a

Ko smo prišli na Kope, je snežilo, vendar je bilo zelo lepo. V sobah smo se smejali in igrali.
Smučišča so bila odlična, padel nisem niti enkrat, razen zadnji dan. Razredničarki sta nam pripravili odlične učne urice, naučili sta me dva nova jezika: nemščino in francoščino. Zadnji večer pa je bil disko, kjer smo se naplesali kot nori.
Bilo je odlično in hvala za to doživetje.
Teo Cvar, 6. a

LITERARNO USTVARJANJE

PISMO PRIJATELJU IVANU CANKARJU

Dragi Ivan!

Ker sva bila prijatelja, sem se odločil, da ti iskreno povem, kaj si mislim o tvojih Črticah.

Na splošno se mi zdijo veliko preveč depresivne. Pomisli, bi ti rad bral, kako ministrant v Križevem potu umre, ko nosi križ v hrib ali kako ubog potepuh zmrzne na skednju v Brezimencu? Malo se zamisli nad vzdušjem v knjigi in počutjem bralca ob branju.

Najslabša črtica se mi je zdela Greh. Kako lahko zatajiš lastno mater? Ali pa v Skodelici kave, kako si lahko tako pokvarjen, da zavrneš skodelico kave, za katero je morala mati najbrž stradati in potem misliš, da boš lahko vse uredil z eno samo besedo?

Zato bom kot najbolj negativno osebo izpostavil tebe, saj si ves čas zahrbtnen, krut, pokvarjen in ignorantski, nato pa uvidiš, kakšen si bil in si jezen nase in depresiven. To me res jezi in dolgočasi, ker se ta kombinacija vleče skozi vso knjigo.

Imaš srečo, da je bila najbolj pozitivna oseba tvoja mati, saj te je s svojo vero in trpljenjem najbrž obdržala pri življenju. Bila je srčna in res te je imela rada.

Ko se boš naslednjič lotil pisanja, si izberi drugo tematiko, morda fantazijo, kritiko ali politično ideologijo, kajti te Črtice so res »pogreb od literature«!

Lep pozdrav,

Erazem Ivanc, 9. a

Spoštovani gospod Ivan Cankar!

Pred kratkim sem prebral nekaj Vaših črtic in res sem užival v branju. Zelo mi je bilo všeč, kako ste prikazali življenje ubogih in manj srečnih. Izpostavil bi črtico z naslovom Skodelica kave, ker se je nanašala na težave, ki jih imamo vsi otroci. Rad bi vas prosil za nekaj uric, ko boste imeli čas, da bi meni in nekaterim mojim prijateljem zaupali skrivnosti izvrstnega sloga pisanja. Tudi mi si namreč želimo, da bi lahko pisali dela vsaj pol tako dobra, kot so vaša. Res bi mi bilo v čast, če bi našli čas za nas in nam pomagali.

Črtomir Kovač, 9.

ČRTICE

Prišel sem v šolo, po tem ko sem bil nekaj dni bolan. Ozdravljen sem bil vesel in komaj čakal na to, da se spet vržem v učenje. Prišel sem v razred, pozdravil prijatelje in čakal na učiteljico. Potem sem videl skupino sošolcev, ki si je izmenjavala neke skupke listov in se nervozno pogovarjala. Pristopil sem k njim in radoveden vprašal prijatelja, kaj se dogaja. »Danes oddajamo raziskovalno nalogo,« je rekel. »Katero raziskovalno nalogo?« sem začuden vprašal. Prijatelj mi je hitro odgovoril, da je raziskovalna naloga za matematiko, o simetriji. Takrat je zazvonil zvonec in jaz sem se, zaskrbljen, usedel.

Po koncu ure, imeli smo angleščino, sem vstal in se napotil k vratom. »Samo še dve šolski uri do matematike,« sem pomislil. »Saj me ne bo ocenila, manjkal sem, ko so dobili navodila!« A to razmišljanje me ni prav nič pomirilo, še vedno sem se bal in se preveč ukvarjal s tem. Vsaj tako sem mislil takrat.

Naslednji dve uri sta potekali dokaj navadno. Pregledovali smo naloge in jaz sem bil opravičen, ko jih nisem imel. Med odmori smo se drli in se pogovarjali, pred matematiko pa so vsi primerjali raziskovalne naloge. Spet sem se pogovarjal s prijateljem o njih. »Kaj misliš, da me bo ocenila?« sem vprašal. »Mislim, da ne. Saj si manjkal, ne bi te smela,« je odgovoril, a to me ni pomirilo. Bil sem živčen in upal sem, da bi se nekaj zgodilo, kar bi preprečilo uro matematike. Ko sem končno čakal pred vrati učilnice, da bi jo kdo odklenil, sem začutil močno željo po tem, da bi pobegnil. A nisem in prišla je učiteljica ter odklenila vrata. Vsi smo vkorakali v učilnico in se posedli. Vsak je bil malo živčen, a jaz še najbolj. Prišla je učiteljica in rekla: »Raziskovalne naloge!«

Vsi so dali naloge na mizo razen mene in še kakšnega, ki je ni naredil ali pa jo je pozabil. Ko je učiteljica prišla do teh učencev, je dejala: »Če do jutri ne prineseš naloge, dobiš enko!« Vedno bolj me je skrbelo in stiskalo me je v želodcu. Moj prijatelj, ki je sedel zraven mene, je rekel: »Ne skrbi, dala ti bo več časa, ker si manjkal.« To me je malo umirilo, a ne zadosti, da mi ne bi še vedno drgetale noge. Ko je učiteljica prišla do mene, je vprašala: »Kje imaš poročilo?« »Gospa, jaz sem bil bolan, niti navodil nisem dobil,« sem odgovoril. »Zakaj se nisi pozanimal?« je odvrnila. Z odločnim glasom sem zatrdil: »Gospa, do včeraj sem bil bolan in tudi če bi se pozanimal, ne bi mogel narediti poročila v postelji.« »Prav,« je rekla, »če se nisi pozanimal za navodilo, imaš čas do jutri, da narediš nalogo.« »Ampak gos...« »Nič ampak, tu je navodilo, naredi do jutri!« me je prekinila.

Ko sem odhajal iz razreda, sem bil potrtn in obupan, vsi so me tolažili, a nič ni pomagalo. »Ah,« sem pomislil »in tako gre vse v nič.«

Naslednje jutro sem dobil svojo prvo enko v šoli.

Črtomir Kovač, 9. a

MOJE ŽIVLJENJE

OPOMBA: Spis je napisan teden dni pred 1. novembrom

Ravno zdaj, ko se bliža 1. november, se vedno pogosteje spominjam svoje dobre prababice. Bila sem zelo navezana nanjo in že ob misli na njo mi postane zelo hudo. Velikokrat se spominjam raznovrstnih dogodkov, ki se mi vrtijo pred očmi, kot bi hodila po galeriji svoje preteklosti. Začnem čisto ob prvem spominu nanjo in končam ob zadnjem, najtežjem in najbolj svežem spominu - spominu na njeno smrt. Čeprav je to grenak trenutek, se ga večkrat spomnim, saj mi vedno znova vlije novih moči za življenje. Kot otrok sem se že večkrat srečala s smrtjo svojih sorodnikov, vendar me ponavadi ni prizadela tako močno kot tistega večera, ko sem slišala za smrt svoje prababice.

Bil je jesenski dan, raznobarvno listje je padalo z dreves in me božalo, ko sem se vračala domov iz glasbene šole. Že ves dan so se mi dogajale same lepe stvari in bila sem zelo srečna. Okrog mene je bilo vse tiho in narava je napovedovala nekaj posebnega. Takrat še nisem vedela, ali bo to nekaj lepega ali nekaj neprijetnega. Doma sem se usedla pred našo peč in se grela pred ognjem. Razmišljala sem o tem krasnem dnevu, ko je tišino v hiši presekala telefon s svojim brnenjem, ki je oznanjal, da neka oseba želi govoriti z očetom. Stekla sem k telefonu in na ekranu prebrala ime svojega dedka. Kar se da hitro sem telefon odnesla očetu, sama pa sem se vrnila pred ogenj. Po nekaj trenutkih je oče sklical družinski sestanek, ki je bil za vse obvezen. Vsi smo se posedli v dnevni sobi in oče je povedal tri besede, ki jih nikoli nisem hotela slišati. »Babica je umrla,« je oče še enkrat ponovil. Oči so se mi zarosile, slišala nisem ničesar več, razen teh groznih kakor nož ostrih besed, ki so mi odzvanjale v ušesih. Stekla sem iz hiše in ni mi bilo pomembno, kaj imam oblečeno. Tekla sem v park in se sesedla na prvo klopi, ki je bila prazna. Minilo je kar nekaj minut, ko je mimo prišla moja dobra prijateljica. Takoj je ugotovila, da z mano nekaj ni v redu. Skoraj je ne bi opazila, a je ona takoj prisedla zraven mene in me ogovorila. Nič je nisem razumela, saj so mi v ušesih še vedno odzvanjale le tiste grozne besede, ki so me tako prizadele. »Pa kaj je s tabo, Ana? Zakaj mi ne odgovarjaš?« »Končno!« sem si mislila. »Samo da slišim še kaj drugega in ne samo teh groznih besed.« Zdrznila sem se in prijateljici odgovorila le z žalostnim pogledom in solzami v očeh. Zajokala sem in prijateljica seveda ni vedela zakaj, še manj pa ji je bilo jasno, ko sem skočila na tla in stekla domov. Ni sem bila zmožna odgovoriti na njeno vprašanje.

Domov sem prišla pravi čas, saj smo se ravno odpravljali, da bi odšli poslednjič obiskat prababico. V avtu je vladala tišina in slišali smo lahko samo promet na cesti. Dan se mi ni zdel več lep, temveč je postal ostuden, zavrt v svoj siv plašč. Nisem marala tega dneva. Niti to ne, sovražila sem ga. Ko sem vstopila v sobo, sem zagledala svojo ljubljeno prababico, ki je imela obraz še vedno tako nežen, kot ga ima vrtnica, ki se obleče v svoj najlepši plašč. Usta so ji lezla v nasmešek in njen obraz je sijal kakor sonce. Bila je živa. V mojih spominih je še vedno živela, tudi če je bilo njeno telo mrtvo. Stopila sem k postelji in jo prijela za roko. Bila je mrzla, a še vedno topla od ljubezni, ki mi jo je pošiljala. Bila sem pomirjena.

Čeprav mi je še sedaj hudo ob misli na njo, vem, da jo imam še vedno rada in da bo živela v mojih spominih za vedno. Vem, da me spremlja na vsakem mojem koraku in mi sveti kot sonce na moji poti življenja.

Ana Marinko, 9. b

STRAH

Kaj je to strah? To je negativno čustvo. Opozarja nas na nevarnost, zato smo bolj previdni. Obstajajo pa tudi drugačni strahovi.

Pred nekaj leti sem z družino gledala film. Tematika je bila zelo zanimiva, vendar so se vmes prikazovali čudni liki, ki so ogrožali družino v filmu. Po končanem filmu sem, kljub temu da se je lepo iztekel, vsako noč razmišljala o njem. Mislila sem, da se bo enaka stvar dogodila tudi moji družini. Bilo me je strah za moje najbližje.

Po dolgem razmišljanju sem misli hotela enostavno preusmeriti sama, a potem sem prosila za pomoč še starše. Misli sem z njuno pomočjo preusmerila v nekaj drugega. Ta izkušnja ni bila prijetna, vendar sem se iz nje nekaj naučila: Strah občutimo tudi takrat, kadar nismo ogroženi in lahko ga premagamo s pozitivnimi mislimi.

Strah pa je lahko tudi pozitiven. Nekega dne, ko sva se sestroco odpravili v šolo, sem dobila čuden občutek. Bilo me je strah, kako bova sami prečkali prehod za pešce. Zato sem kar trikrat pogledala na levo in desno, preden sva stopili na cesto. In če ne bi bila tako previdna, bi naju povozil avto, ki je ravno v tistem trenutku zapeljal v rdečo. V tem primeru je bil moj strah zelo koristen, saj če ga ne bi bilo, bi me povozil avto. V prvem primeru je bil strah moteč, saj mi je povzročal skrbi, čeprav nisem bila ogrožena. V drugem primeru pa sem bila zaradi strahu previdnejša, kar me je obvarovalo pred nevarnostjo.

Triša Lesjak, 5. b

MICI

Pred desetimi leti smo se z družino preselili v novo stanovanje v centru Ljubljane. Vse je šlo kot po maslu, a kot vse dobre stvari, se je tudi ta končala nekega usodnega jesenskega dne.

Dela v stanovanju so še potekala, a so se že bližala h koncu. V vsej navdušenosti ob selitvi smo čisto pozabili na našega četrtega člana družine, psičko Mici. Videti je bilo, da je selitev dobro prenašala, ker je dovolj jedla, ampak nismo pa opazili, da pije ogromne količine vode. V naslednjih dneh, ko je bila moja mama sama doma, je opazila, da se Mici čudno vede in jo je takoj odpeljala k veterinarju. Ta jo je temeljito pregledal in se odločil, da bo potrebna operacija. Moja mama je dolge ure čakala v čakalnici. Ko je veterinar ves zadihani prišel iz ordinacije, je s prebledelim obrazom spregovoril: »Izgubili smo jo.« Izkazalo se je, da je mirno izdihnila na operacijskem pultu. Veterinar je mojo mamo vprašal, ali hočemo psičko pustiti tukaj ali jo bomo vzeli domov. Moja mama je hitro poklicala mojega očeta v službo in skupaj sta se odločila, da jo bosta takoj odpeljala na naš vikend, kjer jo bosta pokopala skupaj z našimi drugimi preminulimi ljubljenci. Moja mama še zdaj trdi, da je bila to njena najbolj travmatična vožnja v vseh osemtridesetih letih, odkar vozi avto. Na našem vrtu sta izkopala globoko luknjo in jo položila vanjo. Ko sta luknjo pokrila z zemljo in prižgala svečo, so zazvonili zvonovi in naznanili poldne. Med zvonjenjem sta se še zadnjič poslovila od Mici.

Ko sta se vrnila v Ljubljano, sta odšla v vrtec po mene. Vsi smo bili popolnoma izžeti od žalosti. Tretji dan smo se odpeljali v zavetišče Horjul in dobili našo čudovito psičko Minko. In tako smo ugotovili, da čeprav se tunnel zdi še tako temen, je luč na drugi strani še svetlejša kot na začetku.

Jaka Dimec, 9. b

Z VLAKOM

Potujem šele pol ure, ko zraven mene prisede starejša ženska. Kmalu po prihodu zaspi. Ko se je zbudila, opazim, da je zelo prestrašena. In ko hočem spregovoriti z njo, ženska pogleda skozi napol zastekljena vrata ter zagleda moža, ki je prišel pregledat vozovnice. Ženska pograbi torbo ter odhiti na stranišče. Takoj mi je bilo jasno, da je slepa potnica. Ni se vrnila, zato sem se potopila v spomine na lepe dni, ko sem se doma smejala skupaj s svojima sestrama in igrala s svojim bratcem. Vedno težje mi je postajalo pri srcu in kakor se je mračilo zunaj, tako so moje misli postajale čedalje temačnejše. Hotela sem priti čim prej na Dunaj, da se potopim v delo in za trenutek ali dva pozabim na te lepe, a boleče spomine. „Samo še malo, pa bom na Dunaju,“ si ponavljam, ko nenadoma vstopi v kupe strojevodja. Vse, ki smo v kupeju, prijazno nagovori in nam obrazloži, da bomo imeli pol ure postanka zaradi priseljevanja beguncev v Avstrijo in Nemčijo. Odločim se, da bom ostala v vlaku in še malo razmišljala. Zazrem se v gore, ki so mi tako tuje, in razmišljam o svojih sosedih, ki jih muči veliko pomanjkanje, na daljnega prijatelja, ki je po krivem v zaporu in ga mogoče ravno ta hip zebe. In na koncu so tu še begunci, ki jih nihče ne sprejme, sami pa se tudi ne znajdejo. Po eni strani bi jim pomagala, po drugi strani pa me prav odbijajo, zato se odločim, da bom ostala nepristranska do njih. Spet pogledam skozi okno, zadnja rdeča zarja še lebdi na nebu in me spominja na moj dom. Dovolj imam te tujine, a kaj ko je ta tako privlačna in zelo potrebna za mojo izobrazbo. Spomini mi tavajo od sestrinih iskrivih oči do bratčevega novega avtomobilčka, ki si ga je sam izdelal, do mamine nežne roke, ki bi zdaj zagotovo potolažila, in slišim očetov globok, miren glas, ki bi me zazibal v sanje. Spet zajokam. Šele zdaj se zavem, da moram ostati močna, saj prav gotovo tudi staršem ni lahko, poleg tega pa morajo skrbeti še za bolno in onemoglo babico. O, saj res, še babica, ki je tako vztrajna, kadar je to potrebno. Če lahko ona prenaša to težko bolezen, moram tudi jaz zdržati na Dunaju. »Za dežjem vedno posije sonce!« mi pogostokrat pravi. Tega se zavedam prav zdaj, ko moram spet od doma, a kaj, ko je tisto sonce še tako daleč. Zdrznem se. Prispeli smo na mojo postajo, pograbim stvari in se prerinem skozi množico ljudi na peronu. Še enkrat si zamrmram, da bom zmogla in odidem do svojega stanovanja z odločnim in lahkotnim korakom.

Ana Marinko, 9. b

POČITNICE V DOLENJSKIH TOPLICAH

Z družino smo odšli v Dolenjske Toplice. Veliko sem plaval, užival v topli vodi in v masažah. Najbolj všeč mi je bilo v bazenu z zelo vročo vodo. Počitnice so prehitro minile.

Nikola Petrovi, 6. a

POTOVANJE ORFEJA V HAD

Orfeju se je paralo srce in ni mogel prenehati misliti na svojo ženo Evridiko, ki ga je nedavno zapustila. Ubogi vdovec se je naposled odpravil do mogočnega podzemnega boga Hada. Vstopi v podzemni vhod, ki je prepreden s pajčevinami, okrog njega je vse pusto, včasih živo je sedaj mrtvo, vse zapackano od zemlje, listi so mokri ... Vse, kar se sliši, so samo kapljice vode, ki padajo izpod oboka vrat. Orfej mrko in poklapano, skoraj z eno nogo v grobu, osamljeno in razočarano stopica po blatu. In v pogledu se ne vidi barva njegovih pravljicnih in oceansko modrih oči. Ko pogled usmeriš v njegove oči, vidiš samo senco Evridike. Svoje rjavkaste, gladke lase si je pogladil, misleč, ali je sploh vredno, a se je vseeno prebil skozi pajčevino. V laseh mu je ostalo nekaj pajkovega doma, v katerem je pajek ravno takrat imel popoldanski počitek, a mu ga je Orfej po nesreči razdril. Tako je pajek padel in odprl vse svoje oči, nato pa zagrenjeno odpajkal zgradit nov dom. Ves prekrit s pajčevino pa se je ubožec še spotaknil. Nesrečnik Orfej je prestopil prag in takoj se je pojavila razpoka. Ozrl se je in tla pod nogami so se zatresla. Zaslišal se je srhljiv in vijugasti krik: »Auuuuuuu!« in je nekaj preletelo pusti zrak. Orfej se ni zmenil za to, kar se je dogajalo okoli njega. Njemu se je zdelo, da je pokopan. Niti za hip ni čutil, kaj se godi. Zanj je Evridika življenje, vse drugo pa smrt. Iz svojega zaobljenega dela toge je pograbil liro in pričel igrati. Iz stene se je prebila mrtvaška roka, ni se ozrl, vzleteli so netopirji, mu švignili tik ob ušesa, ni jim posvetil pozornosti, bili so kriki, glasovi, koraki ... a ničemur se ni bilo vredno posvečati. Stene so pokale, odpadali so delci, pa je mirno igral na liro. Naposled se je vanj uperilo na kvadrilijone rdečih, utrujenih oči in ... tudi to ga ni motilo. Za nekaj časa preneha z glasbo in se posveti samo poti do boga Hada. Zasliši renčanje in hkrati sike. Kar iznenada se ustavi, saj mu dostop prepreči triglavi pes. Orfeju niti na misel ne pride, da bi se bojeval. Preprosto se na peti obrne in milo začne deliti novo glasbeno misel. Orfej psu ni zrl v oči. Igral je in igral, ko njegovo uho zasliši, kako pes zacvili.

Obrne se in vidi, da se mu je pes umaknil. Tako je nadaljeval svojo pot. Sedaj je pred njim sedel mogočni podzemni bog Had. Po vseh preprekah in zapletih je stal pred svojim morebitnim rešiteljem. Te priložnosti resnično ni nameraval zapraviti.

Živa Krapenc, 5. a

LJUBEZEN

Poznamo več vrst ljubezni. Ena najpomembnejših je materinska ljubezen, zaradi katere je mati pripravljena darovati in narediti vse samo za svojega otroka. To ljubezen gojimo od prvega vdiha pa vse do zadnjega izdiha. Seveda ne zanemarimo ljubezni ostalih družinskih članov, ki nam jo hočejo tako ali drugače izkazati.

V dobi odraščanja in najstništva pa je bolj kot katera koli druga najpomembnejša ljubezen do osebe, ki ti je nadvse všeč. Vendar, če želimo, da bo ta ljubezen ostala, rasla in živela dalje, ne smemo ostati le pri prikupnih sporočilih in prijaznih smehljajih. Nadgraditi jo moramo z darovanjem iz ljubezni do drugega. Ni večje ljubezni kot ta, da daš življenje za nekoga, ki ga resnično ljubiš. Ko si to pripravljen storiti, ga šele zares ljubiš.

Skozi ves čas pa nas spremljajo ljubezen oz. drobne ljubezni do stvari, ki jih imamo radi in jih radi delamo. Med njimi prevladuje ljubezen do narave. Naravo človek ljubi že od samega nastanka, saj mu je mati, učiteljica, zavetišče ter vir dobrin, ki so pomembne za njegov obstoj. Vsi domorodci ljubijo naravo okoli sebe, jo spoštujejo in je nočejo ovirati. Civilizirani ljudje pa jo pogostokrat pozabljamo in se ne zmenimo za njena opozorila ter dejanja. A še vedno je veliko ljudi, ki ljubijo naravo in se odpravijo v njo po idejo, navdih ali pa samo na pomirjajoč sprehod.

Po tem pa je tu še čisto posebna ljubezen. Kakršnega koli mišljenja ali veroizpovedi smo, mora vsak izmed nas priznati, da je tu na svetu prisoten še nekdo, ki je vsemogočen, ki ga ljudje ne poznamo in ne dojemamo kot osebo. To ljubezen bi morali pisati z veliko začetnico. Če je nekdo oz. neka sila tako velika in tako mogočna, da nam daje moč in navdih za življenjsko pot, potem se moramo tudi sami truditi, da lepšamo življenje drug drugemu. Verjetno se nam zdijo vse naše odločitve, koraki, dejanja tako samoumevna, da se sploh ne zavedamo, kako nas ima nekdo rad, da nam je podaril vse to. Da to ni le naključje, ampak je vse predvideno vnaprej. Ni pomembno, kdo je to, važno je, da nam svojo naklonjenost izkazuje s stvarmi, ki se nam zdijo čisto samoumevne. Lahko pa nas preseneti in nam pošlje čudovit sončni zahod ali pa nam podari nežno šumenje vetra. Lahko nas zjutraj zbudi z lepim ptičjim petjem ali pa nam pripravi predstavo z nevihtnimi strelami, ki parajo nebo.

Navsezadnje pa, če se poglobimo vase, pridemo še do ljubezni, ki nas spodbuja, nam dviga moralo in pomaga rasti v življenju. To je ljubezen do samega sebe, zaradi katere ne zametuješ svojih talentov in sposobnosti, ki ji imaš, ter sprejemaš samega sebe s svojimi napakami in pomanjkljivostmi ter veš, da si prav ti unikat. »Vsakdo na svetu si vsaj enkrat v življenju zasluži stoječe ovacije, ker vsi premagamo svet,« je rekel August Pullman v knjigi Čudo. Torej moramo vsi skozi čase kriz in zablod, vendar, če si bomo ostali zvesti in se bomo spoštovali, bomo lahko vstali in se ponovno vrnili na svoje bojno polje. »Vsak se bori na svojem bojnem polju,« je rekel zdravnik Jožef Moscati in se tega tudi držal. Mislim, da bi ta misel lahko pomagala vsem in da bi se vsi morali truditi, da ostanemo in zmagamo na svojem polju. Vendar nam to ne more uspjeti brez ljubezni do samega sebe. Če bomo sami sebe sprejemali, bomo lažje sprejeli tudi svoje bližnje, znanke, prijatelje.

No, tudi prijateljstvo je ljubezen, ki ni samo sproščen pogovor in smehljanje ob kavi. Je več kot to. Prijateljska ljubezen te veže na prijatelja, da ga čakaš vse dolge počitnice in mu na koncu le padeš v objem. Ta ljubezen nam tudi nakaže, kdaj je prijatelj v stiski in potrebuje tvojo pomoč. Torej, podaj mu roko in pojdi svetu, ki te obdaja z ljubeznijo, naproti. Ne boj se! Na koncu boš vesel, da si prehodil to pot ljubezni in žrtvovanja skupaj s prijateljem.

Ana Marinko, 9. b

MAJNICE IZ 7. B

UŠESA

*Zjutraj, da vstanem,
alarm zazvoni,
se hitro uredim,
in v šolo odhitim.*

*Po poti v šolo poslušam ptice,
ki se prerekajo zaradi stare krivice.
Ko zamišljeno hodim po poti,
mi avto potrobi - češ da sem v zmoti.*

*Streznjeno hodim naprej, in glej!
Že od daleč šolski zvonec odmeva,
hitro stečem,
in tu je on, ki tako strašno zardeva.*

*Kakorkoli, njegov glas me najbolj nasmeje,
in še ob tako hladnih dnevih pogreje.
Torej, še dobro, da imam ušesa,
saj ob njegovem smehu se počutim,
kot da bi prišla v nebesa.*

Zora Kortnik, 7. b

ZATE

*Hodim v mesečini,
in mislim nate.
Moje oči te ne vidijo,
vidim le tvojo podobo v vodi.*

*Hodim v mesečini,
in poslušam svoje srce,
kako bije mi zate.*

*Hodim v mesečini
in gledam proti nebu,
da uzrla tvojo podobo bi.*

Silvija Fischinger, 7. b

OČI

*Tvoje oči, rjave kot jesenski sen,
ko švigajo sem ter tja,
ko iščejo ljubezenski zven.
Ko me pogledaš, vse zadrhti,
kot da sva na svetu le jaz in ti.*

*V očeh ti vidim,
da bi me rad povabil ven.
A ti si ne upaš zraven,
zato čakam dan in noč,
da le k meni prideš s šopkom,
se nasmehneš, rekoč
»Ali greva na okrog?«*

Katja Šubelj, 7. b

LJUBEZEN

*Stojim.
Samo gledam.
Nič se ne bojim.
A ko tebe zagledam,
v obraz mi plane rdečica,
do ušes se nasmeh razpotegne.
Še bolj rdeča postanejo moja lica,
ter vsa suverenost pobegne.*

*Noge se mi zašibijo.
Ali naj te pozdravim ali ne?
Misli se med seboj borijo.
A na koncu opogumim se:
Živjo, kako si kaj?
Greva na sladoled ...
Ali ledeni čaj?
Ti pa le mimo greš - če to ni za
znoret!*

Urša Marinko, 7. b

OCEAN

*Ko me pogledaš,
srce se mi stopi
zaradi tvojih
kot ocean modrih oči.
Lasje kot žito
štrlijo sem ter tja.
In ko se mi nasmehneš,
pod nogami izgubim tla.
Že samo tvoj način govorjenja
popelje me pod sonce,
saj se mi zazdi, da v sanjah živim.
Nekoč pa upam, da ocean
naju popelje v daljni kraj,
kjer me pogledaš v oči in rečeš:
»Rad te imam že od nekdaj.«*

Katja Šubelj, 7. b

OČI

*Tvoje oči so kot zvezde,
ki na tebi žarijo.
Tvoje oči so kot biseri,
ki tvoj obraz krasijo.
Tvoje oči so kot kristali,
ki se na tebi bleščijo.
Tvoje oči so kot zrcalo,
ki tvojo zgodbo govorijo.*

Silvija Fischinger, 7. b

PESEM

Na koncu sveta,
v kotičku srca
je pesem.
zanjo.

Kuverta najglobljih misli odpre
in jo spravi
vanjo.

Na koncu sveta,
v kotičku srca,
je pesem.
le zanj.

Najbolj skrivni kotiček odpre
in jo spravi
vanj.

In ko gresta enkrat le dva
sama v sončen dan,
pride naenkrat ljubezenska pesem

k njima na plan.

Ko pa (po novem) tašča
speče torto (sadno),
na listu papirja piše,
»Zdaj je uradno.«

Marta Lajevec, 7. b

OČI

Ko prvič ugledajo svet prostrani,
takrat se oči rodijo.
Z zvoki otroškega joka ob strani,
rojstvo proslavijo.

Takrat so še otroško sive,
a po mamino najlepše na svetu.
Povrh pa še žive in neumirljive,
ko švigajo k mami, igrači, očetu.

Zdaj, ko oči so že zdavnaj rjave,
kar naenkrat obstanejo,
ko, plesoč sred življenjske
planjave,
v druge oči se zadanejo.

Te, že poznane oči, so rjave,
kot hrast, rastoč v jesenski tišini.
A te nove, tuje, so plave,
kot modrina v jezerski globini.

Nekateri ljudje radi rečejo,
da oči je najlepše ljubiti,
saj vse gre, ko leta tečejo,
a oči se ne da spremeniti.

Marta Lajevec, 7. b

POLJUB

Ko zaprem svoje oči,
vedno zagledam tebe.
Moje roke brez tvoje dlani
še v rokavicah zebe.

Ko vame si se zaletel,
in v moje oči se zazrl,
je Amor svoj lok napel
in ost v srce mi zadr.

Zdaj sem na novo rojena.
K tebi pogled mi uhaja.
A da sem čisto zgubljena,
me učiteljica graja.

A vem, da nisem edina,
saj čutim tvoje oči,
vem, da te moti tišina,
ki med nama kriči.

Zdaj pa čakam na tisti čas,
ko naredil boš prvi korak.
Bo tišino pretrgal tvoj glas
in poljub kot metulj lahak.

Marta Lajevec, 7. b

DROBTINICE

Če boš dober in prijazen,
postal boš velik.
Če boš nagajiv in nesramen,
ostal boš majhen.

Miha Stopar 7. B

Četudi enkrat si prvak,
ne stopi drugemu v korak.

Čeprav si narodni junak,
nekoč boš postal bedak.

Leon Lihtenvalner, 7. b

Življenje je kakor vrtnica,
ki jo vzgajaš sam;
kajti življenje vzcveti,
a vse sčasoma oveni.

Živa Opresnik, 7. b

Prijateljstvo je lepa stvar,
ki dobiš lahko ga le v dar.
Življenje brez prijatelja ni srečno,
zato potruji se, da bo večno.

Urša Marinko, 7. b

Mir ni golobica,
ki v kljunu vejico skriva.
Mir je bela ptica,
ki v srcu prebiva.

Marta Lajevec, 7. b

Če smo reve, junaki,
bogati, revni, grdi, čedni,
smo, čeprav nismo enaki,
vsi enako vredni.

Obstajajo neke vrednote,
ki temelji so življenja,
a vedno obstajajo neke kvote,
ljudje, ki ustvarjajo vrenja.

Vse na koncu umre,
živali, rastline, ljudje, seveda.
Morda tudi ljubezen, a raje ne,
a vedno ostane beseda.

Marta Lajevec, 7. b

PISMO

Napisal je pismo, dolgo, še
skoraj predolgo, da bi ga poslal
deklici v Ameriko.

Ona to pismo je
čakala in
čakala
in
čakala, a pisma ni bilo. Čakala je
mnogo dni,
če bi pismo morda imelo
zamudo, a ga vseeno ni bilo.

Zdaj ona mu piše pismo, dolgo,
še skoraj predolgo, da bi ga
poslala,
fantu v Slovenijo.

Miha Rovtar 7. b

ROKE

Tako velike imaš, da
so večje kot miš maš.
Niso samo velike, so tudi lepe
kakor tvoj obraz.
In niso samo lepe, so tudi
dišeče
kakor sveža zemlja iz Miš maš.

Andrej Košak, 7. b

OČI

Gledam in gledam v daljavo,
ko pred očmi vidim puščavo.

Pogled mi meglijo oblaki,
na njih potujejo vlaki.
Oči zavedejo me v nov korak,
ko stopam v temen mrak.

Svetlobe si želiva,
da najin pogled lepoto razkriva.

Ana Škulj, 7. b

Mama 1

*Mama je včasih tečna,
včasih blazna (blazno resna),
a kljub vsemu prijazna,
in le ena mama.*

Mama 2

*Kdo ti kuha,
kdo ti pere,
kdo se – če soba pospravljena ni –
nate dere?
Je že res, da je včasih tečna,
a le ena, s katero si lahko zares
srečna.*

Zora Kortnik, 7. b

BITI ZALJUBLJEN

Ljubezen je vrsta sreče, ki se
vedno enkrat konča.
Z življenjem ljubezen preteče,
smrt se ji neizbežno smehlja.

Vedno je čuden, a nujen pojav, če
pa ljubezen se maje, to znak je, da
ne boš dolgo obstal.

Počutil se boš ničvredno, kot saje,
nemiren boš, kot da si bolan, trpel
boš kot noben drug Zemljan.
Leon Lihtenvalner 7. B

LJUBEZENSKA PESEM

Dragi ti,
ja, o tebi govorim.

Spet sem se oglasila,
počutim se kot, da so dolga leta
minila.

Vem, da si ugotovil na čuden
način,
in mi rekel, da sem otročja kot
delfin,
ampak ko sem te videla prejšnji
teden,
si se mi še vedno zdel čeden.

Moja čustva so zablestela,
zdelo se mi je kot, da sem v
nebesa poletela.

Takrat sem ugotovila,
da nate nisem pozabila.

Sara Islami 7. B

Gazela z napako

Brez krempljev sem in nimam čekanov, a nisem nemočna, gazela,
vitke so noge in čvrste so kite, kako sem poskočna, gazela,
ti žirafa si čudo, pet metrov dolg vrat, ki po stepi se maje,
da moja je dlaka najlepša, izjava je točna, gazela,
pa pravi žirafa: nehaj že sanjat, dvogrba prismoda,
si lepotica z napako, za delo priročna, kamela.

Jaka Dimec, 9. b

Vsi se je veselimo,
saj kostanj lahko dobimo
in konec meseca eno uro dlje spimo.
Zdaj ugani, kaj je to,
saj vendar ni preveč težko!

Vid Boncelj Trošt, 6. b

KAM GRE NAŠ SVET

Današnji svet je v propadu; Evropa, kam greš?
Kmalu bo vse končalo na odpadu; Evropa, kam greš?
Migranti se valijo iz Sirije, Iraka.
A nihče ne odloči, naj ISIS konča v odločilnem spopadu; Evropa, kam greš?
Imamo najboljšo do zdaj tehnologijo;
a prav zaradi te je družba v razpadu; Evropa, kam greš?
Kitajska prevzema nam gospodarstvo, Rusi nas za plin izsiljujejo.
Mi pa, lagodnosti vajeni, vse to gledamo na iPadu; Evropa, kam greš?
Samo še materializem je v nas.
Morala bo kmalu na psu; Evropa, kam greš?

Erazem Ivanc, 9. razred

Jesen

Prvi veter prihrumel je,
listje pada z dreves,
veverice skačejo vmes,
kmalu na toplem bodo
čepele.

Otroci v dežnih plaščih liste
razmetavajo,
star ded pa se jezi,
pometat listje zdaj hiti.

Mamica vroč kostanj kuha,
očka moti zadnja muha.

Ptice grejo zdaj onkraj,
v tisti pravi lepi raj.
V tople kraje se selijo,
da si krila osušijo.

Medved se odpravlja spat,
hop in naredi še zadnji
obrat.

Psst! Zdaj medved spi,
lahko noč otročki vsi!

Marcela Grošelj, 6. b

Jesenska pesem, ki to ni

Oh!
V hipu je naloga priletela,
saj si učiteljica je pesmic zaželela.

V letnih časih naj bi bila imena,
a se mi ob pomladi, poletju, jeseni in
zimi,
za povrh pa še kakšni rimi
na oči je zgrnila sama tema.

Tako sem poskušal na vse načine,
z vzorcem, knjigo in figo,
a v možganih sem našel samo sivine.

Nato pa sem med neskončnim
razmišljanjem
le dobil drobno idejo,
da bi v pesmici opisal svojo težavo
in rešil sebe in svojo glavo.

Uf!
Te naloge končno je konec,
mene pa v kuhinji čaka juhe poln
lonc.

Martin Konič, 6. b

Jesen

Mrzla teta k nam prihaja
iz neznanega je kraja.
Tiho, mirno tokrat pride
in sred novembra odide.

Tu ostane mesece tri,
čopič njen je rdeč kot kri.
Slika tiho in zavzeto,
zgleda filmsko napeto.

Oranžna, rumena in rdeča
res je njena sreča,
poslikava tja do novembra,
mislim, da bi tudi do
decembra.

Čeprav nerada hiti,
se ji hudo mudi,
saj čaka svoje lepše dni,
zato decembra odleti.

Jerca Marinko, 6. b

Jesen

Ptice na nebu hitro letijo,
le kam bežijo?

Listja vedno več je napoti,
zakaj ljudi to moti?

Pločniki so prazni sredi mesta,
a glej, polna je že cesta.

V deželo stara jesen je prišla,
vso premoč nad vremenom ima.

Nejc Štular, 6. b

Jesen

Jeseni listje pada z dreves,
kot perje pticam iz nebes.

Jeseni pride tisti mraz,
pri katerem obleči se ne znaš.

Jeseni kostanj jemo vsi,
ker tako lepo diši.

Jeseni veter piha tako močno,
da roke hladne imaš zelo.

Lana Kariž Meško, 6. b

Uganka

Vsa pisna porisana spet
prišla je med nas in počasi
nas že objema mraz.

Vsi se je veselimo, saj
kostanj lahko dobimo in
konec meseca eno uro dlje
spimo.

Zdaj ugani, kaj je to, saj
vendar ni preveč težko!

Vid Boncelj Trošt, 6. b

MOŽGANI LJUBEZEN

Možgan so človeški organ,
ki delajo vsak dan.
Iz njih pride vsak plan,
ki je narejen za naš dan.

Narejeni so kot trdi disk,
iz njih prihaja otroški vrisk.
Ponoči telo počiva,
glava pa dela kot mašina.

Ko stvari shranjuje,
drugi del potuje.
Ko se mi zbudimo,
se planu naših možganov
prepustimo.

Luka Žagar 6. a

Ljubezen je veličastna,
nič ne postavlja ji mej,
vsemogočna in samorastna,
in svet poganja naprej.

Ljubezen iz žen dela mame,
življenje vanje vsadi,
potem pa v njih ostane,
in jih nikoli ne zapusti.

Mlado srce vname,
se hitro razplamti,
veliko da in veliko vzame,
a lahko za vedno gori.

Prava ljubezen je trdna le,
če je v bolečini skaljena,
takrat drži za čase vse.

Marta Lajevce

KOZA NAPRODAJ

Bila je koza. Ne čisto navadna koza, bila je prav posebna koza. Vsak mesec je zamenjala lastnika. Ta mesec je dobila lastnika Silvia Vodnikovega. Prejšnji mesec pa je imela lastnico Janjo Zorič Kavčič. Toda to stalno premeščanje in prodajanje je kozi šlo na živce. Silvio je kozo spet peljal prodat. Dobila je lastnico Anjo Senič. Ta jo je že čez dva tedna prodala Tini Zerič. Ta lastnica je bila počasna kot želva. Tina jo je prodala lastniku Andreju Kovaču. On, on je ni nikoli več prodal. Koza je imela pri Andreju krasno življenje, čudovito kočjo samo zase, skupaj sta se zabavala. Imela je veliko zelene sveže trave, v kočji svojo posteljo, svojo ovratnico, svoj zvonček in povodec, tudi prijateljico mačko. Imela pa je predvsem ljubezen lastnika. Živel sta srečno do konca svojih dni.
Paulina Demšar, 3. A

PTIČKE S POLIČKE BODO ZAPELE

Ptičke s poličke so zapele,
v zrak poletele.
Poletele v svet,
da dobijo set
s semeni bučnimi in sončničnimi.
Zlata semena za ptičice male.
Ko ga dobijo,
se vsi v ptičjih jajcih izvalijo.
Paulina Demšar, 3. A

NOVOLETNI ČAS

Ko babice pečejo piškote,
z miz dišijo dobrote,
ko se lučke prižigajo vneto,
veš, da se bliža novo leto.

To je čas, ko se z družino dobimo
in si kaj lepega zaželim.

Da pozabimo na leto za nami
in v novega zakorakamo z
odprtimi rokami.

Ajda Zala Obreza, 9. b

NESREČNA BARVICA

Nekoč je bila barvica, a nikoli ni barvala. Vse druge barvice so že barvale, le ona ne. Živela je v stari omarici, ki je imela tri pajčevine. Včasih je vzdihovala in govorila: „Ko bi vsaj enkrat barvala.“ Nekoč se je omarica zatresla, da je barvico kar vrglo na drugo mesto in se je ves prah stresel z nje. Omarica se je odprla, v njo je pogledal fant in vzel barvico iz omarice. Tako je barvica končno barvala.

Matija Valant Karat, 3. A

KO PIKE IZGINEJO

Nekega dne, za devetimi gorami in za devetimi jezeri, je živela vila Pika. Imela je majhnega ptička Flopija. Pikica je imela majhno gobo, ki je bila zanjo grad.

Nekega večera so pa pike na gradu izginile. Šla je do zajčka, ki je bil najpametnejši v vasi. Povedala je, da so pike na hiši izginile. Dala ji je napoj za vse pike, ampak steklenička je bila prazna. Pikica je vzdihnila in se usedla na sedež. Čez eno uro se je spomnila, da mora iti domov. Flopi se je spomnil, da sta lansko leto našla mavrico in jo zakopala. To je povedal Pikici.

Pike so tako spet na hiši.

Katarina Urbas, 3. A

V MOJI GLAVI

V moji glavi se vsakdan zgodi
na stotine velikih stvari.

V moji glavi so pomembne
perutnice,
z njimi odkrivam svet resnice.

V moji glavi se misel rodi,
ko se zavedam svojih poti.

V moji glavi je najbolj
pomembno le to:

**RAZMIŠLAJ NA POLNO, SAJ
NI TEŽKO.**

Pija Marija Kopač, 6. a

ČAROBNA ROŽA

Neka deklica je imela čarobno rožo. Dobila jo je pod vzglavnikom. Če ji na list napišeš svojo željo in cvetni prah potreseš po roki, se ti želja izpolni.

Deklica je bila brez družine in brez vsega, samo hlače in majico je imela. Zaželela si je, da bi imela družino in hišo. Želja se ji je izpolnila in tako je živela srečno.

Pia Smrekar Apih, 3. A

ČAROBNI MESEC

Neke noči, 21. oktobra, je sijal poln mesec. V Londonu leta 1799 se je na vozu pripeljal mladenič. S cigaro, ki jo je ravno kadil, je roko usmeril proti mesecu ter dejal: »Tja me odpelji.« Kočijaž je začel vpiti gor, gor. Tedaj se je voz vžgal. Tako se je pri vsakem pogledu na mesec nekaj zgodilo. Edini, ki je vedel, zakaj vse to je, je bil mladenič. Vsi znanstveniki so si to poskušali razložiti, a jim ni in ni šlo v glavo. Nato se je nekomu posvetilo. On je čarovnik! Nobeden se ni strinjal, dejali so celo, da je nor ter da ni nič posebnega. Tako je ta skrivnost ostala večna. Ampak mesec je ostal čaroben.

Bernard Dobravec, 3. A

Marta Lajevce

ROMANCA O ŽANU IN TOMAŽU

Ob šoli je veliko igrišče,
tam je Martin s tovarišiji.
Pri njih človek zaman prepira išče,
ko za žogo se brezskrbno podijo.

Majhni so, jih ne skrbijo mozolji,
ne vejo še nič o puberteti,
nič ne sitnar' jo po svoji volji,
saj so v šoli šele dve leti.

A med igro nogometa
jih zmoti šolski frajer Žan,
ošabno ujame žogo sred' leta,
in jo v loku zabriše stran.

Žan je star že trinajst let
in se vedno nesramno obnaša.
Zanj je vse »čist' brez zveze« in »bed«,
najrajši nad mlajšimi otroki se znaša.

Pa drugarčkom osorno reče:
»Kaj me gledate kot budale,
naj rajši kdo po žogo teče!
Ah, kdo razume te tamale!«

Martin se takoj postavi zase:
»Kar ti jo poberi!
Kaj pa jo mečeš!
In raje pomisli, preden kaj rečeš,
da moj brat Tomaž se s tabo ne pomeri!«

Žan zagrozi:
»Mali, ne zezaj me,
res nočeš jih fasat'!
In s Tomažem biti se,
daj ne me basat'!

Saj je za leto od mene mlajši,
še torbo težko vleče za sabo,
od 'kompjutra' ima knjige rajši
in nikjer ni za nobeno rabo.«

Jerneju kapo obesi na drog,
a preden odide, se še obrne:
»Naj pride Tomaž jutri kaj naokrog
in meni v prid v boju pogrne.«

Fantje ostanejo tam poklapani,
zdi se, da upanja več ni,
a treba je, da se le iskra ohrani,
in že up v srcu vzplamti.

A fantje se ne vdajo radi,
tudi če je trnjeva njihova pot,
naslednji dan je na igrišču kot na paradi,
Tomaž pa vodi veseli sprevod.

Kolona se na sred igrišča ustavi,
Žan že stoji na travni ožini,
od vseh je višji za dve glavi,
vse potone v globoki tišini.

»Kaj se bova šla? Nogomet?«
Tomaž končno Žanu reče.
Niti do tri mu ni treba štet,
in že par mulčkov po žogo steče.

Žan: »Nogomet? A si bolan?!
To je za tamale!
Brcat žogo tjavendan,
to bi še punce znale!«

Tomaž se po dolgem času odloči:
»Po mojem lahko se košarko greva,
saj ni samo to, kdo višje skoči;
da spretnost rabiš, to oba veval!«

Pa reče: »Prav, s tabo bom hitro opravil,
le na upanju lahko se boš grel,
ko boš moje točke štel,
in potem se v bolnici zdravil.«

A Tomaž se ne ustraši:
»Žan, nikar preveč ne frajari,
tudi, če vsi ste super košarkarji,
da česa ne izdam tvoji dragi Klari!«

Žan na začetku zardi
ob imenu svoje izbranke,
a potem čisto znori
(tudi on ima svoje uganke):

»Pr'nesto žogo, sodnika določ'te!
Da fanta razbijem, prav res me mika!
Z njim se boril bom, če hoč'te al' noč'te!«
Pri zijalih že sproži refleks umika.

Žogo dobila, kakor hitro bi trenil,
za sodnika Martina izberejo,
čeprav Žan bi se rad nekaj menil
in fantje iz klape jezno se derejo.

Vsi drugo- in sedmošolci norijo
s spodbudnimi napisi
in fantje iz Žanove klape strašijo
z najbolj kislimi 'frisi'.

Fanta se na svojo stran postavita,
čakata, da začneta igrat',
nasprotni skupini pa že stavita,
kakšen bo na konc' rezultat.

Žoga končno švigne v zrak,
fanta za njo skočita,
takrat potihne zvok vsak,
da Tomaž jo ima, skupini razločita.

Žan mrmra: »Začetniška sreča!
Žoge ne bo dobil več!«
A vpije množica hrumeča:
»Žan, tvoja zmaga je preč!«

A preden uspe se iz misli zbuditi,
vidi: Tomaž že pod košem stoji!
Žan ne more nič več storiti,
saj gledalstvo že 'koš' kriči.

Žanova klapa drži se za glavo,
on bi najraje izginil v paro,
vsi mlajši učenci kričijo 'bravo',
tedaj pa Žan zagleda ... Klaro.

Srce mu takoj hitreje bije,
vsa kri mu butne v obraz,
po hrbtu se vrsta mravljincev mu vije,
nekam naenkrat ponikne mu glas.

Tedaj se v njem zgodi preobrat,
deluje adrenalin,
skoči in steče žogo pobrat',
in gre na sredino skupin.

Tomaž se pred koš postavi,
Žan je od njega stran le korak,
tedaj z žogo zamahne mu proti glavi,
Tomaža takoj zagrne mrak.

Gledalstvu se utrga krik,
Klara pa Žana gleda,
med njima takoj pretrga stik,
vsepovsod okrog je zmeda.

A Tomaž se junaško pobere,
vse strahovi zapustijo,
»Prekršek!« Martin se zadere,
in vsi mu pritrdijo.

No, skoraj vsi.
Žan se že spet prepira:
»Kaj!? Saj ga sploh ne boli!
Ta mulo simulira!«

Žan tako močno kriči,
da vse navzoče stisne strah,
Martin pa mu hitro dovoli
igrati in začneta s Tomažem na mah.

Takrat se tekma zares razživi,
vidi se le klobčič rok in nog,
fantoma pa burno kriči,
vse gledalstvo naokrog.

Naenkrat pa vsi utihnejo,
ko Tomaž odločno vstane,
še navijači komaj dihnejo,
ko proti košu plane.

Žan kriče za njim skoči,
a žoga že švigne v višino,
tedaj se tekma razloči,
ko žoga gre v koša sredino.

Vzdigne se silno hrumenje,
kričijo: »Tomaž je junak!«
njega pa nosi vrvenje,
zdaj mu nihče ni enak.

A sredi tega živžava
in kletvic svojih vrstnikov,
izgine Žan brez pozdrava,
stran od donečih krikov.

In preden je tedna kraj,
Žan vse ocene popravi,
ne rabi ravnatelja graj,
in nikogar več ne gnjavi.

LEPE BESEDE

Če bi lepim besedam
sledili z lepimi dejanji,
bi uresničene bile
mnoge lepe sanje.

Če bil bi tak svet,
V njem bile bi

LEPE BESEDE

Ati, atek, angel, abeceda,
arheolog, atlas, atraktivni, aktiven

Cukrček, car, cmok, cenjen
cesarski, ciklama, citronček,
cekinček, cvet, cedevita,
civilizacija, carsko, cofek, cekin, cmoček

Dobrota, dom, domišljija,
domovina,
domačnost, dobrotnik, dinamičen,
dobrodelen, darilo, dramatika,
dimenzija, društvo, dobrovoljen,
dragocen, darovi, dogodivščina,
dedek

Fino, fantek, fantazija, flamenko,
frulica, filmski, fantastično,
fotografija, filozofija

Hura, hišica
hvaležnost, humor, hvala,
horoskop,
hit, himna, hiter, hitrost

Babica, bajka, brat,
bajen, bonbonček, banana, bitje,
biser, balon, bistrost, bog,
bleščanje,
bleščica, bravo, barva, bonton,
bistroumnost, bučka, bajnost

Čokolada, čarobnost, čas, čar,
čarovnija, čudež, čudenje,
čebela,
čebeljak, češnja, čizek,
čitalnica,
čaša, čudovitost, čaroben,
čeden,
čudovit, čarovnija, čudodelen,
čistost

Ekologija, evreka, Eskim, etika,
evro,
Evropa, Emona, evrovizija,
element,
ekstravaganten, emblem, enakost,
epilog, enkratni, energija,
estetika,
enkratno, empatija, evolucija

Glasba, glas, glava, gibanje,
gravitacija
gospod, gosa, grandiozno,
gmajna,
gaj, god, gospodična, generacija,
globus, gozd, grad, grofica, grof

Iskrenost, igriv, ideja, inteligenca,
igra, imetje, inštrument, iskrivost,
igrača, ikona, iskra, informacija,
intelligenten,

Kompozicija, kultura, krona,
kralj, knjiga, koč, korajžen,
kraljična,
klavir, krasno, kristalček,
kompozicija, korajža

Mir, miroljuben, močan, mamica,
moja miška, marljivost, mladost,
modrost, magija, mamica, mavrica,
magičen, mir, misel, mehkoba

Odličan, očarljiv, olimpijada,
orkester,
osvoboditev, oboževanje,
obogatitev,
obljuba, oče, obisk, opera,
otrok, otok, občudujoč,
očaran, običaj, očarljivost

Rojstvo, radost, redoljubnost, red,
razmnoževanje, resnica, radost,
rima, rosa, rešitev,
resnicoljubnost, radovednost,
refleksi

Šala, šopek, šepet, šaljivost, šola
šolanje, šaljivec, šarmanten,
širina

Umetnost, urejenost, udobje,
učenje, urar, uspeh

Zabava, zaljubljenost, zaposlitev, zlato,
zabaven, zvestoba, zvezda, zagretost

Jasnina, jutro, jasmin, jasnovidec,
jabolko,
junec, jesen, juhu, jasnost

Ljubezen, literatura, ljubeč,
jubkost,
lepota, ljubica, lokostrelec, lutkica
ljubezniv, lizika

Nežnost, navihanec, najlepši,
nagajiv,
novorojenček, nega, nedelja,
novost,
neroden, naraven, nimfa, nebesa,
nasmeh, najljubši, negovanje,
nagajivost,
nebo, narava

Prelep, prikupnost, praznik, prosim,
pesem, popolno, prijatelj, prijaznost,
poljub, pozornost, preprostost,
pomoč, princeska, princ,
posladek, perfekten, praktičen,
prijateljstvo,
poseben, poljub, potrpežljivost, pogled

Srček, spomin, sladkorček, slava,
smeh, sanje, sreča, svetloba,
Slovenija,
sonce, sinko, sanje, srčece, spomin,
skrivnost, sonce, svila, sij,
spodbuda, svoboda

Tolažba, tenkočutnost, toplota,
tekstura, trik, točnost, toplota,
tišina, trud, tovariš, tast

Vedrina, veselje, vljudnost,
varnost, vir, volja, vedoželjnost,
valček, visokost, vznesenost, voda

Življenje, živahen, želja, žena
živjo, žarek, žameten, žuborenje

Triminutni abecedni svet lepih besed so ustvarili učenci 5. a

ZVONČKI

Ko sem pokukal iz zemlje, sem pogledal naokoli in so tudi drugi zvončki že rasli. Potem so me odnesli na vrt in so me posadili. Lepo sem rasel.

Urh Lihtenvalner, 2. A

Prišli so otroci, ker so hoteli nabrati rože za mamico. Potem so me pobrali in šli domov. Posadili so me v lonček, ampak sem na srečo imel čebulico in nisem umrl.

Oto Tušar, 2. A

Za prvega marca sem pokukal iz zemlje. Videl sem travo in svoje bratce. Počutil sem se zelo dobro. Prišla je deklica in me odtrgala s čebulico. Prestrašil sem se, a nič hudega, saj sem imel še čebulico s koreninicami.

Timon Zorko, 2. A

Nekoč je živel mali zvonček in bil je čisto sam. Majhna punčka ga je odtrgala in ga dala v vazo. Bil je vesel.

Zakhar Lazebnyk, 2. A

Ko je prišla pomlad, sem pokukal iz zemlje. Prišla je deklica, me odnesla in dala v vazo. Vsi so me občudovali. Krasil sem jim stanovanje. Čez nekaj časa sem ovenel. Vrgli so me v smeti k drugim zvončkom. Zelo smo se zabavali.

Živa Lapajne, 2. A

Ko sem se zbudil iz spanja, je mimo prišla deklica. Nabrala me je in me odnesla domov. Blizu je bil materinski dan. Minili so trije dnevi. Ker me niso zalivali, sem ovenel. Prinesla je bratca. Rekel sem: »Zalivaj ga.« Bratca je zalivala in s tem osrečila tudi mene.

Miha Marinko, 2. A

Ko se je zvonček zbudil, se je močno pretegnil. Na travniku je zagledal že mnogo zvončkov in trobentic. Potem so prišli otroci. Deklica Ana je odtrgala malega zvončka. Odnese ga je domov in ga dala v vazo. Ko je minila pomlad, je zvonček odcvetel. Deklica Ana je čebulico posadila nazaj v zemljo. Naslednjo pomlad bo spet prišel na plan.

Kora Kapus, 2. A

Jaz sem zvonček. Rastem iz čebulice. Prišla je čebela in mi je rekla: »Živijo, jaz sem čebela, kdo si pa ti?« »Zvonček sem«, sem odgovoril. In je šla. Prišla je mama in me je pobrala s čebulico. Bil sem v hiši na toplem. Niso me zalivali in sem umrl. Naslednjo pomlad sem spet zrasel. Mama me je vzela v hišo.

Val Morela, 2. A

Končno je prišla pomlad. Z glavico sem pokukal na plano. Mimo mene je priletela čebela. Vprašala me je, če lahko malo medu. Rekel sem, ja. Čebelica se je najedla in odletela. Potem je prišla deklica Neli, me občudovala in se z mano pogovarjala.

Varja Gorogranc Vrhkar, 2. A

Končno sem pokukal iz zemlje. Zdaj moram počakati še na ostale bratce. Čakam, čakam in čakam že tri dni. Končno so prišli! Zdaj gre Alenka nabirat zvončke za mamico. Gre v gozd. Vidi mene, me izkoplje in me posadi na vrt.

Patrick Oprešnik Prodanović, 2 A

Bližala se je pomlad in pomladni ples. Vse rože so se zbrale na travniku. Zvonček pa je spal pod snegom. Zbudil se je tik pred pomladnim plesom. Vsi so se spraševali, kje je zvonček. Zvonček je prišel in pomladni ples se je začel.

Maja Stabej, 2. A

Če bi jaz bil zvonček, bi me ljudje posadili na polje, tam bi mi bilo zelo všeč in bi gledal v nebo. Gledal bi ptice, nebo in druge rože, kako cvetijo. Bilo bi super. Gledal bi v daljave, če kdo prihaja.

Mario Ninčević, 2. A

Jaz sem zvonček.
na travniku sem
in nežno cingljam.
Rožice gledam
in se hihitam.
Veter me ziblje
in trava žgečka,
tu se počutim kot doma.

Tako je bilo vsak dan. Ampak nekega dne se je zgodilo nekaj nenavadnega. Prišli so otroci in me odnesli domov. Zvonček se je ustrašil, a ko so prišli domov, so ga lepo posadili. In zvonček je dobil nov dom.

Ema Marija Pavlin, 2. A

Jaz sem zvonček in imam pod zemljo koreninice in čebulico. Sem različnih barv in sem zelo lep. Sem na travi. Sonce sije in je pomlad. Nekoč me je nekdo odtrgal in me dal v svoj lonček. V lončku sem lepo rasel in cvetel.

Din Šišić, 2. A

Za prvi marec sem pokukal iz zemlje. Takrat so rasli tudi moji bratci in sestrice. A nekega dne je nek otrok vprašal, če me lahko odnese domov. Očka se je strinjal, a le, če bo lepo skrbel zame.

Izabela Gradnik, 2. A

Ko sem se zbudil iz sladkega spanca, sem pogledal naokoli. Videl sem otroke, ki so tekli iz šole. Deklica Maja me je nežno odtrgala s čebulico vred in me je odpeljala domov. Posadila me je v lonček in me zalila z vodo. Nato je vzela knjigo. Brala mi je pravljico o Rdeči kapici. Ko je bilo pravljice konec, mi je zapela pesem o zvončku. Postala je noč. Maja je morala spat. Preden je šla spat, je šla k mami in očetu. Nekaj časa je ni bilo. Ko je prišla nazaj, je bila vesela, ker me je lahko imela. Šla sva spat. Naslednji dan me je odpeljala na vrt. Tam me je posadila in bilo mi je všeč. Vsak dan me je obiskala, ker me ni mogla imeti doma.

Alina Pečan Murat, 2. A

Nekoč je živel deček. Bil je zelo prijazen. Nekoč je prišel do mene in me izpulil tako, da mi ni izpulil koreninice. Doma me je dal v vazo. Vsi so me občudovali. Tako zelo lep sem bil, da jim je šlo kar na jok. Jaz sem zazvonil tako zelo na glas, da sem priklical pomlad.

Jakob Bregar, 2. A

Prišla je pomlad in na babičinem hribčku sem pokukal iz zemlje. Videl sem svoje prijatelje in prijateljice, ki so pokukale iz zemlje. Skušal sem se prebiti do ene od prijateljic, pa ni šlo, ker so me koreninice vlekli na mesto, kjer sem bil.

Pika Rebolj, 2. A

Jaz zvonček sem na travniku. Gledam v zrak in mi je lepo. Naenkrat zagledam otroka! Izpulil me je in me posadil na vrt. Ampak čez nekaj mesecev sem spet zrasel. Minilo je 365 dni in začel je padati sneg. Potem se je spet prikazala pomlad. Malo kasneje so šli otroci spet na travnik. Travniki so bili polni belih zvončkov. Otroci so jih le gledali.

Neža Erjavec, 2. A

Jaz sem zvonček. Hitro sem pokukal ven iz zemlje. Videl sem prijatelje in prijateljice. Prišla je deklica in me izruvala iz zemlje ter me posadila doma na vrt.

Tjaša Pestelj, 2. A

V gozdu imam prijatelje in prijateljice. Z njimi se igram. Potem me je ena mala deklica odtrgala in me postavila v vazo.

Mubejna Islami, 2. A

Jaz sem zvonček. Zelo rad bi pokukal ven na travnik, kjer so rožice, čebele, metulji in otroci. Želim si, da bi me ena punčka vzela na svoj vrt. Upam, da so tam moji prijatelji. Ker sem pozno zrasel iz svoje čebulice, me niso vzeli. Tam so tudi trobentice, vijolice, mačice in vrtnice, ki bodo še zrasle. Ko bomo vsi zrasli, bomo presenetili deklico Ano.

Julija Anzeljc, 2. A

VRTNICA

Nekoč je na najlepšem travniku živela prelepa vrtnica. V nekem sončnem popoldnevu se je vrtnica razcvetela in pogledala na travnik. Zagledala je: zvončke, trobentice, vijolice, tulipane in svoje prijateljice vrtnice. Hotela se je družiti, a ni se mogla, ker se je razcvetela na samotnem kraju. Bila je žalostna. Tedaj je mimo vrtnice priletel metuljček in jo ogovoril: »Ali lahko posrkam malo tvojega medu?« Tedaj je vrtnica začela jokati, da je osamljena. »Ne jokaj, pomagal ti bom.« Odletel je po miško. Miška je vrtnico presadila med njene prijateljice. Vrtnica je bila vesela.

Ema Marija Pavlin, 2. A

Jaz sem zvonček, ki živim na travniku. Zelo mi je všeč. Hočem biti tu! Ne želim nikamor drugam. Nekega dne me je deklica odtrgala in me vzela domov. Pazila je name in na svoj travnik, kjer so bile še druge rože.

Adriana Topčagić, 2 A

PUJSEK, ŽELVA IN RAKUN

"Sumi, s katerimi se prevečkrat ukvarjamo, se prehitro uresničijo." Frances Ridley Havergal

Bil je deževen dan. Pujsek in rakun sta poležavala na pujskovi ogromni terasi. Pujsek je imel veliko hišo in rakuna, s katerim se je družil, a kljub vsemu se je počutil osamljenega. Občutka ni mogel ignorirati, zato je vprašal rakuna: »Rakun, ali si ti res moj prijatelj?« Rakun ga je pogledal in mu nekoliko negotovo prikimal.

Ni minil mesec dni, ko se je rožnouhec vrnil domov in na vratih zagledal napis: Hiša ni več v vaši lasti. Pujsek je pohitel do nepremičninskega urada, a tam mu niso povedali nič drugega, razen tega, da se mora izseliti v tednu dni. Ko se je kopitarček vrnil do hiše, je pobral vse svoje reči, jih zaprl v kovček in se odpravil do rakunove hiše. Ta zahrbteš pa ga ni sprejel v svojo hišo, temveč mu je zaprl vrata pred rilčkom. Takrat so se pujsku potrdili vsi dvomi o rakunu. Ves žalosten se je namestil pod stari hrast in tam zadremal.

Ko se je zbudil, ni bil več pod starim hrastom, temveč v postelji, ampak ne v svoji postelji. Takrat je skozi vrata, ki vodijo v sobico, vstopila želva z ogromnim trdim oklepom. Pujsek se je na smrt prestrašil in jo vprašal, kako je prišel sem. Želva ga je pomirila in mu nato pojasnila, da ga je ona prenesla, medtem ko je spal, ter da bi mu rada ponudila streho nad glavo. Prašiček sprva ni bil prepričan, a boljših možnosti ni imel. Odločil se je, da bo ostal.

Čez mesec dni sta bila prašiček in želva že prava prijatelja, sedela sta za majhno mizico in srkala čaj.

Prašiček pa je dejal: »Zgleda, da je res, kar pravijo.« »In kaj je to?« ga je vprašala želva. Prašiček ji je odgovoril: »Pravijo, da prave prijatelje najdeš v nesreči.« Želva se mu je v odgovor le nasmehnila.

Tea Caharijas, 7. a

VRABČEK IN OREL

Pred močnimi slabič je zmerom kriv

Svoj čas je živel vrabček, ki so ga imele rade vse gozdne živali. Bil je pošten in čeprav je bil majhen, je rad pomagal drugim. Bival je v duplinici velikega hrasta.

V krošnji nad njim je živel orel, ki pa je bil pravo nasprotje vrabčka. Vse živali so se ga bale in ga hkrati tudi zaničevale. Zaradi vrabčkove priljubljenosti pa je kar pokal od zavisti in odločil se je, da mu pripravi zaroto.

Nekega lepega dne je vrabček odfrčal na obisk k prijateljici veverički. Ko je prispel do njenega brloga, so bila vrata odprta in vse je bilo razdejano: mizice in stolčki prevrnjeni, veverice pa nikjer. Hotel je oditi po pomoč, a ga je tisti hip zastrla orlova sena. "Ti podlež, ti MORILEC! Umoril si ubogo veveričko. Zaslužiš si smrt," je z narejenim glasom dejal orel in uperil prst v prestrašenega vrabčka. "Ne, ne, gospod orel. Prišel sem na obisk k ..." "TIŠINA!" je zarjovel orel in se sklonil nad ubogega ptička: "Še žal ti bo!" Vrabček je zajecjal: "Pa saj nisem storil ničesar. Kako naj bi jo le umoril? Sem mar umazan od njene krvi?" Orel se je popraskal po glavi in dejal: "Ne, vendar, vendar ..." Pogledal je naokoli in v kotu opazil vedro: "Zagotovo si kri spral z vodo iz tistega vedra," je pokazal nanj. "Prisežem, da se ga nisem niti pritaknil, gospod orel," je skoraj zajokal vrabček. "Vseeno mi je," je prhnil orel, "tako ali tako ne bo nikomur žal, da boš izginil, kajne?" V tistem trenutku je zgrabil vrabčka in ga požrl. Nato si je očistil perje in rekel: "V primerjavi z veverico vrabec ni imel tako slabega okusa!" Zakrohotal se je in odletel izpred brloga.

Uma Ferbežar Jordan, 7. a

MAČKI IN MIŠ

Ste se kdaj spraševali, zakaj se mačke in miši ne marajo? Tukaj je zgodba o dveh mačkah in miši, ki so bile najboljše prijateljice, a so zaradi prevare postale najhujše sovražnice.

Nekega lepega jesenskega popoldneva sta mački iz shrambe izmaknili kos mesa. Ker si ga nista znali razdeliti na pol, sta poiskali svojo prijateljico miško. »Prosim, pomagaj nama razdeliti ta košček na pol,« sta prosili v en glas. Miš pa je vzvišeno vprašala: »Zakaj pa?« »Ker naju je strah, da se bova skregali, če bo ena izmed naju dobila večji košček, pa sva hoteli, da ti to pravično razdeliš,« je dejala ena izmed muc. »Najprej rabim tehtnico,« je ukazovalno rekla miš: »Pojdi jo iskat!« Muca je šla po tehtnico in jo je prinesla miši. »Predaj mi meso,« je ukazala drugi muc. Druga muca ji ga je brez besed izročila. Stehtala je meso in ga raztrgala na pol. »Levi košček je opazno večji,« je rekla miš in odgriznila kos. »Zdaj je pa drugi večji!« je mačka opozorila. Miš je ugriznila še enkrat in še enkrat. Potem je še malo drugega in še malo, dokler nista ostala samo še dva majhna koščka. »Hej, pojedla si celo meso! Za naju pa samo drobtinice!« se je razjezila ena izmed mačk. »Ja, dragi prijateljici, sta res mislili, da se bom odpovedala tako slastnemu koščku?« jima je zabrusila. »Take prevare pa še ne!« se je razjezila mačka in začela loviti miš.

Med begom je miš kričala: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima!« Sara Kos, 7. a

PRAVE PRIJATELJE SPOZNAŠ V NESREČI

Poljska in hišna miš sta hodili po zasneženi pokrajini. Mraz je grizel do kosti. Molčali sta, tedaj pa je hišna miš rekla: »Pojdiva ukrast nekaj sira v shrambo gospe Kovačnik!« Poljski miši so se takoj pocedile sline in urno sta stekli po belem pobočju.

Nekaj korakov od hiše sta se skoraj zaleteli v podgano. »Hej, pazita, kje hodita!« je kriknila podgana. »O, podgana! Gospe Kovačnik greva ukrast sir! Greš z nama?« je izbruhnila poljska miš, takoj ko je prišla do sape. »Seveda, z veseljem!« se je navdušila podgana, vendar hišna miš s predlogom ni bila ravno zadovoljna. »No, prav,« se je na koncu vdala. »Naj bo.« Poljska miš ni razumela njene slabe volje, hišna miš pa je podgano globoko zaničevala.

Družno so odšle okoli hiše in odmetale sneg od luknje v zidu, ki jo je že lansko leto izgrizla hišna miš. Ko so se splazile v notranjost, so se poljski miši in podgani odprla nebesa. Od stropa so visele salame, na policah so bili velikanski koluti sira. Hišna miš je vse to gledala bolj ravnodušno, kmalu pa so vse začele jesti. Najbolj hlastno je jedla podgana, saj že več dni ni dobila nič za pod zob.

Tedaj se je zaslišal ropot. Vse tri živali so z grozo ugotovile, da se shrambi bliža mačka gospe Kovačnik, njihov najhujši sovražnik. Hišna miš je ostala dokaj mirna, poljska miš pa je v paniki poskušala pobegniti skozi okno. V tistem je s police padla košara in pokrila ubogo miš. »Prijateljici, pomagajta!« je zavpila. Hišna miš je nekaj časa gledala, kaj se je zgodilo, nato pa je rekla: »Nasvidenje, gospodični! Pomagajta si sami!« V naslednjem trenutku je že izginila skozi luknjo. Mačka je že praskala po vratih. Podgana se je brez premišljanja uprla v košaro in jo uspela dvigniti. Hitro sta miš in podgana ušli iz sobe, ravno ob pravem času.

Poljska miš je spoznala, kako zelo je podcenjevala podganino velikodušnost. Od takrat sta bili neločljivi prijateljici. Hišna miš pa je od sramu pobegnila neznano kam, in nikoli več je nista videli.

Marta Lajevec, 7. b

MEDVED IN VEVERICA

Nekega sončnega pomladnega dne se je medved odpravil na sprehod po gozdu. Brundal si je svojo najljubšo pesem in užival v lepoti okolice. Nenadoma pa zasliši prestrašeno kričanje. Pognal se je proti zvoku in tam zagledal ubogo veverico, ki so jo napadli trije res veliki jastrebi. Zarjovel je. S svojim mogočnim krikom je pregnal jastrebe. Veverica se mu je vsa preplašena zahvalila in hitro dodala: »Nekega dne ti bom vrnila, ker si to naredil zame. Hvala, medved.« In je izginila v gozd. Medved pa je po svoji navadi, kot da ni bilo nič, odšel naprej po poti in si spet lepo brundal pod smrček.

Prišla je zima. Ta je bila še posebej mrzla, so se strinjale živali. Pihal je hladen, kaj hladen, prav pust veter, medved pa je bil hudo bolan. Pa ne le to, bil je čisto brez zalog

hrane. Grozila mu je smrt. Seveda je to prišlo na uho veverici. Nemudoma se je odločila, da mu bo pomagala. Nabrala je hrane, kot je je lahko nesla, pa zdravila tudi. Kmalu je bila pred njegovim brlogom. Potrkala je na vrata. Ta so se počasi odprla, ker je imel medved malo moči. Zagledala sta se in veverica mu je povedala, kaj mu je prinesla in zakaj je prišla. Ni mu prinesla veliko hrane, ker je bila majhna, a dovolj, da mu je pomagala. Pa tudi veveričja zdravila so prijela in medved je prišel hitro k sebi. Med njima se je spletlo trdno prijateljstvo.

Gaber Repovž, 8. a

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Nekoč je v gozdu živela lisica. Bila je tako pretkana, zvita in pohlepna kot sto lisic skupaj. Toda bila je revna kot cerkvena miš. V svojem brlogu ni imela ničesar drugega razen majhne posteljice, mize in stola. Ampak takega življenja ni marala. Hotela je biti velika gospa, ne glede na to, kako bi prišla do denarja.

Ko se je sprehajala po hosti, je nekega dne ujela na uho, da je veverica našla nekaj dragocenega in da bo to najverjetneje prodala na dražbi. Lisica zvitorepka je takoj zbežljala v svoj domek in tam začela kovati načrt.

Zjutraj je vstala, še preden se je zdanilo, in čisto potihoma se je odplazila do duplinice, kjer je živela veverica. Veverička je nedolžno spala in se nasmihala, najbrž je sanjala o tem, koliko denarja bo imela. Lisica je pretaknila celo duplino in nazadnje našla veliko biserno verižico z rubinom. Od veselja je skoraj skakala do stropa. Takoj je odhitela v Veliko mesto in nestrpno čakala, da se dražba odpre. Domov je prišla, ko se je že mračilo, z debelo mošnjo, ki je pri vsakem koraku veselo zažvenketala. Do nje je prihitel pes in ji užaloščeno povedal, da se je veverici zgodila strašna tragedija. Izgubila je zaklad. Lisica je pred njim hlinila žalost, ko pa je odšel, je ravnodušno začela načrtovati svoje življenje, ki se bo popolnoma spremenilo.

Pes je naslednje jutro odšel v mesto, da bi poizvedel kaj o izgubljeni verižici. Tam so mu rekli, da so jo nekje videli (na kupcu, ki jo kupil na dražbi) in da naj se vrne čez nekaj tednov, ko bodo kaj novega izvedeli. Lisica je medtem preselila v razkošno hišico na drevesu, ostalim živalim iz hoste pa natvezila, da je denar dobila od nekega bratranca v tretjem kolenu.

Psičku pa se je nekaj vseeno zdelo narobe, zato se je spet odpravil v mesto. Tam je policijski narednik že ugotovil, kaj se je zgodilo. Pes je bil razkačen in vso laž je razkril sovi, ki je zaradi svoje modrosti uživala velik ugled med vsemi živalmi. Sova in pes sta se dogovorila, da bosta lisico javno razkrinkala. Zato sta priredila lažno praznovanje lisici na čast.

Prišel je dan praznovanja. Ko so se vsi zbrali, je pes stopil na oder in razkril lisičino prevaro, krajo in laž. Ta je ogorčeno ugovarjala: "Kakšna odvratna laž. Ta denar sem

dobila od svojega bratranca Franka." Pes jo je utišal z dvigom tace: "Torej zanikaš, da si ta denar dobila na dražbi, kjer si prodala verižico, ki si jo prej ukradla ubogi veverici? Zanikaš tudi to?" In hkrati dvignil sliko lisice, ki na dražbi prejema denar za ogrlico, ki je bila razstavljena v vitrini poleg nje. Lisica jo je že hotela popihati, pa jo je prehitela sova: "S psom sva se odločila, da moraš veverici povrniti ves denar. Upam, da te je to izučilo. Saj veš, laž ima kratke noge."

Tako je morala lisica prodati svojo hišo, se preseliti nazaj v svoj brlog in živeti tam v sramoti do konca svojih dni.

Alma K. Tadel

Ta basen je napisana po resničnih dogodkih.

MAČEK IN SKOBEK

Bila je zima in skobec je iskal hrano. Na dvorišču neke hiše je opazil velikega mačka. Maček ni opazil skobca, ki je pikiral nadenj. Skobec je zgrabil mačka in začel leteti stran. Maček je ves prestrašen tulil: »OBERNJAUUUUU, OBERNJAUUUUU«, kar zveni kot »obrniti.

Skobec, ki je težko nesel takšno težo, se je spustil na tla in maček ga je zadavil. Tako je prinesel domov maček skobca in ne obratno.

Po mačkovi napovedi se je vse skupaj obrnilo.

"Sreča obstaja v tem, da varuješ samega sebe."

Miha Rovtar, 7. b

PES IN MAČKA BASEN

Nekoč sta živela pes in mačka. Drug drugemu sta rada priskočila na pomoč. Bila sta dobra prijatelja. Dom sta si delila še z drugimi živalmi. Nekega dne pa sta se odločila, da se bosta odselila in odšla vsak na svoje. Začela sta graditi svoj dom. Pes si je izmislil malo večjo hiško, mačka pa malo manjšo. Vsak dan sta opazovala, kaj sta naredila.

Pasja hiška je od gozdnih prebivalcev dobila več pohval, kar pa mački ni bilo všeč. Sama je neopazno odhitela h krtu in mu rekla: »Dragi krt, zelo sem žalostna, ker ima pes lepšo hiško kot jaz. Pojdi zvečer k njemu in mu razrahljaj temelje. Jutri bodo poplave in tako mu bo hiško odneslo. V zameno dobiš tri mišje pečenke.«

»Za tri mišje pečenke pa to naredim z veseljem,« se je dal podkupiti krt.

Tako je krt res ponoči odšel izpolnit obljubo. Ker pa je bila noč, ni videl, katero hiško naj uniči. Po pomoti je uničil mačjo hišico. Prišlo je jutro in res so bile hude poplave. Mačjo hišico je odneslo. Ko je mačka to videla, se je zelo razjezila: »Ti, krt neumni, uničil si mojo hišico in ne pasje. Le kako si lahko to naredil?«

»Ponoči nisem videl in res nisem hotel uničiti tvoje hišice,« se je opravičil.

»Le kje naj si poiščem nov dom?« je dejala mačka.

Pes pa je vse to slišal in povedal: »Vidiš, mačka, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Zaprl je vrata in se mirno prepustil spancu. Mačka pa je odšla vsa žalostna v svoj stari dom nazaj med druge živali.

Nauk te basni je: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Lana Šilc, 8.b

SMREKA IN LIPA BASEN

Tam na sončni jasi, kjer veliko se godi,
stoji stara smreka že nemogoče število dni.
S plesnijo na deblu, vsa gubava in okorna, s palico v
roki
se maje ob vetru tik ob Škofji Loki.
Zraven lipa vsa zelena in mlada,
na prvi pogled sladka kot smetanova rulada.
Vitko deblo, veje močne,
izdeluje prekrasne lesene proizvode ročne.
Pod deblom barv za ličila cela paleta,
v krošnji sušilec las in glavnik za na predstavo
baleta.
Pogleda postrani modro smreko
in si hitro popravi obleko:
"Veš, ti stara osteoporoznica,
nečedna si preveč,
za tale gozdič naš čisto si odveč."
Smreka sploh je ne pogleda,
plete nogavice in v televizor gleda.
"Tole je pa čisto mimo, zgleda, stara raglja tu stoji
in me pred celim gozdom sramoti!"
"Mladenka, mladenka polna sama sebe si preveč,
če ti las stoji narobe, precej padeš preč."
Glasi po gozdu že se ptič
in raznaša novico, pravzaprav kič:
"Najboljše drevo bo danes postalo eno samo,
eno pravo!"
Zdaj še zadnja ura pred predstavo je bila,

lipa pravi: "Ta moja konkurenca preveč je gnila,
bukve, breze, bori,
vsi so čisto preveč nori!"
Gozd od pudra se blešči,
vse od treme v trebuhu tišči.
Drevesa začno počasi na jaso kapljati
ter glasno in smejoče klepetati.
Gosli se kaj hitro oglasijo
in izbor svečano otvorijo.
Nato izbor napoči,
po rdeči preprogi zraven starega štora se
sprehajajo drevesa,
nemalo katero se napenja toliko,
da ne počí.
Nazadnje nastopi še lipa.
Mimo slučajno mlada sinička priprhuta
in grdo se po tleh zloži,
lipa se ji krohota.
Smreka pristopi, siničko pobere
in jo prahu in kamenja opere,
skuha ji čaj in v odejo jo dene.
Oglasi se jazbec:
"Letos naziv za naj drevo prejme stara smreka!"
Razleže se glasen aplavz,
navdušena so drevesa
in že v potokih naliva se šabesa.
Lipa zavistna pribije: »Oh, sveta nebesa!«
Dogodek zapusti rdeča kot pesa.

Nauk: Basen nas uči, da lepota ni vse. Prednjači
pa dobrota, ki človek v sebi jo ima.

Mark Košir, 8. a

PRIJATELJSTVO, PRIJATELJ

Zame je prijateljstvo, da se imamo radi, da se srečujemo doma in na igrišču. Če smo prijatelji, se veliko bolje počutimo in si menjavamo stvari, kot na primer barvice, svinčnike, radirke ... Če smo prijatelji, je veliko bolj zdravo in boljše okolje. To je tako kot rožice in maki s cvetovi na travniku. Prijateljstvo je zanimivo in prijetno, saj prijatelji tudi radi skupaj hodijo v hribe.

Maks Leon, 2. b

Prijateljstvo je, da si pomagamo. Če je kdo v stiski, mu moramo priskočiti na pomoč.

Maj Aleksander, 2. b

Prijateljstvo je, da lahko nekomu zaupaš, da se ne kregaš in se mirno igraš. Če se nekdo slabo počuti, mu pomagaš.

Alexander, 2. b

Zame je prijateljstvo takrat, ko je nekdo prijazen do mene, ko me povabi k sebi domov ali jaz njega. Pravi prijatelj me takrat, ko sem v stiski, potolaži.

Milica, 2. b

Kaj je pravo prijateljstvo? To je, če imaš dobrega prijatelja, ki ti ne bo nikoli užalil, zapustil in če boš v stiski, se ti bo posvečal. Moj nasvet je: Prijatelji moramo držati skupaj, samo tako lahko ostanemo za vedno prijatelji.

Adela, 2. b

Prijatelj je tisti, ki ti vedno stoji ob strani in s tabo deli svoje stvari. Prijatelj ni nikoli grob do tebe. Prijateljstvo je zaklad.

Eva, 2. b

Prijateljstvo je to, da drug drugemu pomagamo, se ne kregamo. Če se kdo poškoduje, mu moramo pomagati. Nikoli ne poškodujemo nikogar zanalašč.

Alison, 2. b

Prijateljstvo je, da se skupaj igraš. Če je kdo v stiski ali se počuti slabo, mu pomagaš.

Žan, 2. b

Prijatelj je tisti, ki ti pomaga pri kakšni nalogi in te ne zapusti.

Tinea Gaia, 2. b

Zame je prijateljstvo, da se ne kregamo, ne tepemo, temveč se razumemo. Radi se imamo. Povabimo se na rojstni dan. Prijazni smo drug do drugega. Večkrat se vidimo tudi doma. Se spoštujemo. Prijateljstvo je res nekaj posebnega.

Julija, 2. b

Zame je prijateljstvo, da se med seboj razumemo, si pomagamo, se igramo in se imamo radi.

Marcel, 2. b

Prijateljstvo je to, da si pomagamo in smo prijazni drug do drugega. Prijatelj je tisti, ki mu lahko zaupam, ki hodi z mano in je dober do mene.

Hana, 2. b

Zame je prijateljstvo to, da je nekdo do tebe prijazen in ni nesramen ali žaljiv. Prijateljstvo je tudi to, da svojemu prijatelju stojiš ob strani. Pomeni tudi to, če imaš prijatelja, se zagotovo z njim lahko zabavaš in si do njega dober.

Zoja, 2. b

Zame je prijateljstvo, da se skupaj igramo, se imamo radi in se ne tepemo. Pravi prijatelj ti vedno kaj prinese in ti kaj sposodi.

Svit Marcel, 2. b

Prijateljstvo pomeni, da si prijazen, da pomagaš in prav to je posebnost prijateljstva.

Zala, 2. b

Če si pravi prijatelj do nekoga, pomeni, da si prijazen do njega, in lepo je, če mu pomagaš, ga spodbujaš in ga imaš rad.

Aron, 2. b

Prijateljstvo je, če je kdo v stiski, mu priskočim na pomoč, ga sprejemem v igro in če je kdo poškodovan, mu prinesem obkladek.

Luka, 2. b

Zame je prijateljstvo lepa stvar. Je radost med dvema ali več osebami. To je tudi nežna stvar. Prijatelji se med seboj družijo. Lahko jih tudi povabiš domov ali na rojstni dan.

Jakob, 2. b

Prijatelj je tisti, ki ti pomaga in je prijazen do tebe. Prijatelj je tisti, ki ti stoji ob strani.

Anja, 2. b

Prijatelj je tisti, ki te ima rad, je tisti, ki ti nasmeh riše na obraz, je tisti, ki ti nič slabega ne naredi, je tisti, ki te nikoli ne zapusti.

Nejra, 2. b

ZGODBICE

Tačka

Nekoč je živela deklica Nina. Stara je bila 14 let. Bila je najlepša deklica v celem mestu. Njen oče je bil župan, njena mama pa prodajalka v trgovini z oblačili. Prišel je dan, ko je imela Nina 15. rojstni dan. Mama in očka sta ji podarila majhnega kužka. Bil je bel s črnimi lisami. Nina je kužku dala ime Tačka. Upihnila je svečke na torti in se odšla ven igrat. Ko se je Nina vrnila, Tačke ni bilo več. Minilo je nekaj časa in Nina je nad iskanjem že obupala. Kar naenkrat pa Tačka priteče v njeno naročje. Nina je bila zelo srečna, saj je Tačko končno lahko spet objela.

Nejra, 2. b

Zgodba o Mount Everestu in prijateljih

Nekoč so živeli prijatelji. Med seboj so se imeli lepo. Vse dneve so se pogovarjali, kam bi šli na sprehod. Naslednji dan so se končno odločili. Rekli so, da bodo šli na Mount Everest. Ko je bilo jutro, so šli na železniško postajo in počakali so, da pride vlak. Po osmih urah vožnje so prispeli pod Mount Everest. Gor so hodili zelo, zelo dolgo časa. Medtem ko so hodili, so se pogovarjali. Slišali so glasove orlov in zvoke raznih drugih živali. Ko so končno prispeli na vrh, so naredili piknik. Zelo so uživali. Ko so odhajali z gore, so videli poškodovano ptico. Odnegli so jo domov in jo pozdravili. Ko si je ptica opomogla, se je s čivkanjem zahvalila in odletela domov. Tudi prijatelji so odšli domov in mislili so na čudovito doživetje in prijateljstvo.

Maks Leon, 2. b

Misija Antarktika

Z mojo prijateljico Anjo greva na Antarktiko. Veliko toplih oblačil morava vzeti, saj bova tam cele poletne počitnice. Komaj že čakava. Zdaj se peljemo z letalom in glej, tam je Antarktika! Pristali smo. Z Anjo sva vzeli svojo prtljago. Hodili sva dobre pol ure in našli jamo na ledeni gori. Splezali sva nanjo. Jama je bila štiri metre oddaljena od tal. Do jame je vodila potka. V njej sva pustili prtljago. Vzeli sva sanke. Vsaka je imela svoje. Podali sva se na pot. Kmalu sva videli čredo severnih jelenov. Dva sva vpregli. Tako sva imeli še voz. Vsako noč sva prenočili drugje. Čez dan pa sva opazovali naravo in iskali primerne kotičke za prenočitev. Ves dan sva sedeli na sankah, ki sta jih vlekla severna jelena in sta se na naju že navadila. Na Antarktiki je res dobro. Če si pa tam s svojo najboljšo prijateljico, pa je res super.

Eva, 2. b

Pikapolonica Nina odhaja v Amazonijo

Pikapolonica Nina je na letalu. Prispela je. Srečala je gosenco Mašo. Takoj sta postali veliki prijateljici. Gosenica Maša misli, da je prijateljstvo, če si prijazen. Srečali sta mravljo Žužo. Vprašali sta jo, če bo njuna prijateljica. Žuža misli, da je prijateljstvo, da nisi nesramen. Srečale so hrčka Nika. Vprašale so ga, če bo njihov prijatelj. Nik misli, da je prijateljstvo to, če ne grizeš. Prijateljstvo je zelo pomembno.

Alina, 2. b

Prijatelji

Nekoč je živel otrok, ki ni imel prijateljev. Žalosten je bil in si je rekel: „Ko bi imel vsaj enega prijatelja ali več.“ Vzdihi je. Nato pa je opazil otroke, ki so se igrali in jih je vprašal, če ga sprejmejo v igro. Otroci so ga povabili zraven. Nato so se vsi skupaj lepo igrali, se zelo zabavali in postali pravi prijatelji.

Jakob, 2. b

Prijateljici pikapolonici

Izabela povabi Zojo ven. Skupaj sta šli v gozd. Tam sta nabirali rože za herbarij. Odnegli ga bosta v šolo. Ko sta bili v gozdu, sta se malo igrali. Opazili sta pikapolonico. Spomnili sta se, kaj sta bili za pusta. Prijateljici pikapolonici. O, kako sta se imeli lepo. Lepo je imeti prijatelja, saj se z njim igraš, hodiš na dejavnosti, v mesto, na sprehode ...

Hana, 2. b

Prijateljstvo

Nekoč sta živeli prijateljici, ki sta potovali v Rečico in tam sta videli: mucke, kužke, kokoši in konje. Ker je bilo vroče, sta šli na sladoled. Potem sta postavili šotor, ki je bil modre barve. Po napornem dnevu sta si umili zobe in legli v posteljo. Zjutraj, ko sta se zbudili, sta najprej pomislili, kako bosta preživel dan. Lepo je imeti prijatelja.

Zoja, 2. b

Potovanje v London

Živijo! Ime mi je Adela. Danes grem s Tineo Gaio, Julijo, Zojo in Alino v London. Se že zelo veselim. Na potovanje smo šle za en teden. Tinea Gaia je predlagala, da se gremo jutri igrati na travnik. Tam se bomo zelo zabavale. V nedeljo pa bomo šle v zabaviščni park pa mogoče še kam. Res se bomo imele super. Jutri ima Julija god, zato ji bomo spekle potico, mafine in vafle. Upam, da ji bo všeč. Ugotovila sem, da če si prijazen do prijateljev, se imaš lahko res odlično.

Adela, 2. b

Prijatelji so tisti, ki nam pomagajo, se igrajo z nami, nam delajo družbo, nas spodbujajo, imajo radi in jim lahko zaupamo.

Varja Gorogranc Vrhkar, 2. A

Prijatelj je tisti, ki pomaga. S prijateljem se ne moreš vedno razumeti, ampak še vedno sta prijatelja. Moja prijateljica je Varja, ker je prijazna, se veliko igra z mano in mi vse zaupa. In to je zame prijatelj.

Maja Stabej, 2. A

Moj prijatelj je Oto, ker mi pomaga in je prijazen. Vedno, ko sem v težavah, mi pomaga. Nikoli se ne kregava.

Mario Ninčević, 2. A

Prijatelj je tisti, ki ti pomaga z delom. Prijatelj je tisti, ki ti priskoči na pomoč. Prijatelj je tudi najboljši prijatelj, ker mi zaupa.

Din Šišić, 2. A

Prijatelji si pomagajo in če te je strah, ti pomagajo premagati strah. Prijatelj te spoštuje, ne išče slabih stvari na tebi. Prijatelji se ne skregajo.

Pika Rebolj, 2. A

Moj prijatelj je Mario, ker mi pomaga, mi stoji ob strani in je zelo prijazen.

Oto Tušar, 2. A

Moj prijatelj je Urh, ker je tako smešen in zelo prijazen.

Zakhar Lazebnyk, 2. A

Moj prijatelj je Val, ker se igrava skupaj. Prijatelji so vsi.

Urh Lihtenvalner, 2. A

Prijatelj je tisti, ki ti vedno priskoči na pomoč. Prijatelj je tudi tisti, ki ti vedno pomaga.

Miha Marinko, 2. A

Prijatelj je tisti, ki te spoštuje in ti stoji ob strani. Prijatelj je tisti, ki te ne razočara, ti pomaga in se ne krega s tabo.

Ema Marija Pavlin, 2. A

Prijatelj mi pomeni veliko. To je človek, ki mi pomaga, me razveseli, ko sem žalostna. Nikoli me ne pozabi. Skratka, rad me ima. Moja prijateljica je Varja, saj je prijazna in mi ponuja pomoč. Zato sva z Varjo vedno prijateljici.

Izabela Gradnik, 2. A

Prijatelj je tisti, ki mi vedno stoji ob strani. Prijatelj nikoli ne pozabi name. Prijatelj je tisti, ki me potolaži, ko sem žalostna. Prijatelj je dober do mene. Prijatelj je tisti, ki me objame. Prijatelj je tisti, ki je prijazen!

Živa Lapajne, 2. A

Moja prava prijateljica je Alina. Nikoli ne zamudi na moj rojstni dan. Pomaga mi pri težkih nalogah. Prijazna je do mene in se ne kregava. Tudi Pika je prava prijateljica, ne kregava se, prijazna je do mene in mi pomaga pri nalogah.

Julija Anzeljc, 2. A

Pravi prijatelj ti nikoli ne obrne hrbta. Kadar potrebuješ pomoč, ti zmerom priskoči. Moja prijateljica sta Kolja in Maj. Maj zato, ker ko ga povabim k sebi domov, je zelo vesel. Kolja pa zato, ker se zelo dobro razumeva.

Patrick Oprešnik Prodanović, 2. A

Moj najboljši prijatelj je Urh, ker je smešen in lepo bere, ter Patrick, ker veliko ve.

Val Morela, 2. A

Moja prijateljica je Adriana, ker se skupaj igrava notri in zunaj ter skupaj riševa.

Mubejna Islami, 2. A

Prijateljica je tista, ki pride na rojstni dan, ti pomaga pri nalogah in se s tabo igra.
Adriana Topčagić, 2. A

Prijatelji so tisti, ki mi pomagajo in se igrajo z mano. Vedno so z mano in nikoli ne pozabijo, kdaj imam rojstni dan.

Timon Zorko, 2. A

Prijatelj je tisti, ki se ne krega z mano in ni grob do mene. Je tisti, ki se rad igra z mano. Prijatelja imam rada in lahko z njim rišem, se igram ter mu lahko zaupam.
Neža Erjavec, 2. A

Prijatelj je tisti, ki mi pomaga, se rad igra z mano in se imava lepo.

Tjaša Pestelj, 2. A

Prijatelj je tisti, ki ti stoji ob strani. Prijateljica je tista, ki mi pomaga. Prijatelj je tisti, ki mi zaupa. Prijatelj ne pozabi na moj rojstni dan.

Alina Pečan Murat, 2. A

Prijatelj je tisti, ki me posluša. Zala in Gita sta moji prijateljici, ker me vedno poslušata. Prijatelji si vedno pomagajo.

Kora Kapus, 2. A

Prijatelj je tisti, ki se spomni na moj rojstni dan. Moj prijatelj mi je v pomoč.

Jakob Bregar, 2. A

MALI ŠKRAT NOČE SPATI

Mali škrat je že v postelji, ampak noče spati. Mama ga sprašuje: „Zakaj nočeš spati?“ Mali škrat ji vedno odgovori: „Nisi mi povedala pravlјice.“ „Zato ti ne povem pravlјice, ker ob sredah in četrtkih ne govorim pravlјic.“ Ampak mali škrat še vedno noče spati kljub maminemu opozorilu. In mama se končno domisli: „Kaj pa če ti povem pesmico?“ „Odlična ideja,“ je rekel mali škrat. Ko mu je mama govorila pesmico, je mali škrat že zapiral oči. Ko je mama končala pesmico, je mali škrat že spal. Odšla je iz sobe. Lahko noč mali škrat.

Maja Stabej, 2. A

VISITING CUBA

This summer the long-expected adventure finally happened. Cuba, this nice place with old cars, like Moskvitch, beautiful places, beaches and salsa clubs, was on the top of our »best places« list. I was really excited before the journey, because seeing this island in the Caribbean sea is not an everyday thing. We landed at Havana airport and then we travelled all the way from Vinales to Santa Clara.

MUST SEE PLACES:

-**HAVANA**: the capital city with over two million people. It has got many parts, but Old Havana is the best. You can also see Capitol, the cigar factory, The Chocolate Museum and Kid Chocolate boxing gym.

-**TRINIDAD**: place of Casa del Musica and salsa clubs. It's nice, small and manageable. There are many lovely small hotels, motels and cafes. Near the town is located the Ancon beach, the real surfing paradise. You'll definitely meet some friendly and helpful people there.

-**VINALES**: a valley that grew up between the rock hills. The best tourist sight is horse riding through tobacco fields, farms and plantations. I saw some towers from the 18th century from where guardians controlled the slaves working on the owners' properties.

-**SANTA CLARA**: the last city that was captured by Che Guavara's insurgents during the revolution. Che is Cuba's national hero, because he started a revolution and brought the socialism. In the town you can see his monument and the mausoleum which houses the remains of Che and twenty-nine solidiers who died in an uprising in Bolivia.

There's a good restaurant called Paladar.

ALSO GOOD TO KNOW:

- ✓ -the Internet connection is not good
- ✓ -people are friendly and simple
- ✓ -cities are old and in bad condition
- ✓ -Cuba is a socialist country
- ✓ -they drive old cars
- ✓ -Cuba has its own handicrafts
- ✓ -you'll enjoy everything on your Cuban adventure(:

Mark Košir, 8. a

LONDON

How well do you know it?

A) Find the missing letters.

1. The R ____ (2) ____ ____ (1) F ____ ____ ____ lives in Buckingham Palace.
2. The T ____ ____ ____ (6) flows through London.
3. The London Eye lies on the South B ____ ____ (3) ____ .
4. The best v ____ ____ (9) ____ in London is from the London Eye.
5. London is the capital of E ____ ____ ____ ____ (4), G ____ (8) ____ ____ ____
B ____ ____ (11) ____ ____ ____ and the UK.
6. The London underground is also called the T ____ ____ ____ . It's got 11 different
l ____ (5) ____ ____ ____ .
7. B ____ ____ (7) B ____ ____ is a famous clock tower with a big bell.
8. The Queen's name is E ____ ____ ____ ____ (10) ____ ____ ____ ____ .

B) Copy the letters from above and find the hidden sentence.

____ (1) ____ (2) ____ (3) ____ (4) ____ (2) ____ (3) ____ (5) ____ (6)
____ (7) ____ (8) ____ (9) ____ (10) ____ (11) !

Author: Ana Katarina Tušar, 6. b

Answers to the London quiz:
1. Royal Family
a) Thames
b) Bank
c) View
d) England, Great Britain
e) Tube, lines
f) Big Ben
g) Elizabeth
8)

Animal facts: test your knowledge with the quiz below

1. How long is a giraffe's tongue?
 - a) about 45 cm
 - b) about 35 cm
 - c) about 70 cm

2. How many people are killed by snakes every year?
 - a) about 14,000
 - b) about 2,000
 - c) about 40,000

3. Which animals don't blink? (Two correct answers!)
 - a) snakes
 - b) fish
 - c) bears
 - d) badgers

4. How often do gorillas actually drink water?
 - a) always
 - b) never
 - c) sometimes

5. Why do dolphins always sleep with one eye open?
 - a) because they can't sleep
 - b) because they haven't got eyelids
 - c) because they are checking for enemies

Author: Erazem Gregorič, 6. b

Answers to the quiz:
 1. a)
 2. c)
 3. a) and b)
 4. c)
 5. c)

MASTER CHEF OŠ LEDINA

PRIREDITEV OB ZAKLJUČKU ŠOLSKEGA LETA

V petek, 24. junija, se bodo učenci OŠ Ledina od šolskega leta poslovili na prav posebnem način. V srednji telovadnici bodo pripravili prav poseben kuharski dvoboj po vzoru oddaje Master Chef Slovenija. V pripravi hrane se bodo med seboj pomerili učenci šestih, sedmih in osmih razredov. Njihova naloga bo priprava predjedi, glavne jedi in sladice. Poleg kuharskih sposobnosti bodo morali pokazati tudi znanje v pripravi pogrinjkov in nekaj ustvarjalnosti ter domiselnosti pri serviranju jedi. Ocenjevala jih bo tričlanska komisija, med katerimi bodo priznani slovenski kuharji.

MALO ZA ŠALO, MALO ZARES

ŠALE

English tongue twisters:

**Can you can a can as a canner
can can a can?**

Peter Piper picked a peck of
pickled peppers.

A peck of pickled peppers
Peter Piper picked.

If Peter Piper picked a peck of
pickled peppers,
where's the peck of pickled
peppers Peter Piper picked.

One-one was a race horse.
Two-two was one too.
One-one won one race.
Two-two won one too.

Bobby Bippy bought a bat.
Bobby Bippy bought a ball.
With his bat Bob banged the
ball
Banged it bump against the
wall
But so boldly Bobby banged it
That he burst his rubber ball
"Boo!" cried Bobby
Bad luck ball
Bad luck Bobby, bad luck ball
Now to drown his many
troubles
Bobby Bippy's blowing
bubbles.

How much wood would a
woodchuck chuck if a
woodchuck could chuck
wood?

Mož sedi pred TV in se dere: "Ne, ne, budalo, kaj
delaš, čudak, kmet, bik zarukani! Budalo, ne, ne,
ne!!!"

Žena se oglasi iz kuhinje: "Ne glej spet nogometa, če
te tako razburja!"

Mož: "Gledam posnetek najine poroke."

Predsednica društva proti mučenju živali pride v
trgovino, da bi si kupila plašč. Gleda in gleda,
pomerja in se na koncu le odloči. Še enkrat natančno
pregleda vse etikete na plašču in zgroženo zavpije
prodajalki:

"Za boga milega! Koliko poliestrov so ubili za
izdelavo tega plašča!"

Gresta dva brezdomca v park, pa prvi vpraša:

"Imaš zraven star kruh za golobe?"

"Ne, jaz jih jem kar brez kruha!"

Nekatere pisarne v državni upravi so kot grobovi.
Na vratih bi lahko pisalo: Tu počiva ...

Pripravil: Jon Napotnik, 7. a

